വിദ്യാസംഗ്രഹം.

THE COTTAYAM COLLEGE

QUARTERLY MAGAZINE.

നാം ലക്കം.	മീനം. ക്രൈസ്തം.	നാം പുസ്തകം.
No. IV.	APRIL. 1865.	Vol. I

INDIA IN THE VEDIC ERA.
PAPER II.

In our last number we adduced the evidence afforded by language, that the Hindus belong to the Indo-European races of mankind, all of whom must have migrated originally, from the same country, since oneness of speech indicates oneness of nation. The question that now presents itself is, where are we to look for those regions, whence the fathers of the different Indo-European nations separated? And particularly, with regard to the Hindus themselves, what evidence can we find, especially from what we can learn of the Vedic Era, by which to determine their early history?

In pursuing this interesting investigation, we prefer examining the progress of the Hindu race upwards, towards the period at which it must have been separated from the rest of the Indo-European nations, rather than commencing with its earlier history, as the former plan would seem to possess some advantages. It is scarcely necessary to remark that by Hindus we mean exclusively the descendants of the early Sanscrit speaking population of North India, as distinguished from the Dravidians, and other Indian tribes, who have from the earliest times preserved other forms of speech. The proper appellation of high caste Hindus is ARYYA, and is the name uniformly given to them in the Vedas. Now it may be shewn that the Aryan race have progressively established

their dominion from the North towards the South of the Peninsula. This is indicated, in the first place, by the languages at present spoken in India. While the North Indian tongues are of Aryan extraction, the Southern dialects—now commonly called Dravidian, the Telugu, the Tamil, the Canarese, and the Malayalim—bear no affinity whatever to the Sanscrit. These languages indeed contain many Sanscrit words; but they are evidently foreign to them. So that here at once we have an indication that a people existed in the south of India, at least, speaking a Dravidian language, before the Aryans found their way so far. Indeed there can be little doubt, of any, that Dravidian speech once prevailed very much further north than at present. Dr. Caldwell shews that central India still preserves two families of the Dravidian class, in the Rajmahal and the Uraon, while he further tells us that "the Brahui, the language of the Beluchi Mountaineers in the Khanship of Kelat enables us to trace the Dravidian race beyond the Indus to the southern confines of central Asia." Hence there is reason to believe that a people speaking the same class of languages as those now spoken in South India once spread over a large portion, probably the whole, of India. It is well known also that the Telugu was once spoken as far north as the Ganges. The present aspect of India then would indicate that this Dravidian race has been overrun, and driven Southwards, by some other race, or races, who have entered India from the North. The same result of foreign invasion is observable in Britain, where the language of the ancient Britons has been driven up, so to speak, into Wales, the modern English language having been derived from the Saxon of the Saxon conquerors, subsequently modified by the Norman Now it would be beside our purpose here to attempt to discuss the question whether the Dravidian race was first driven southwards by the Aryans, or by a race which invaded India previous to the Aryan invasion; though we may just say that the latter is the more probable supposition, since the un-Aryan portion of the North Indian vernaculars does not appear to be of Dravidian origin, and would therefore seem to indicate that the Aryans probably found another people, who had already supplanted the Dravidian race in the north. But whether this be the case or not, there can be little doubt that it was the Aryan race who ultimately forced the Dravidians so far south as we now find them.

However the fact with which we are here more immediately interested is that, since the North Indian languages are corruptions of Sanscrit itself, and the southern languages belong to a different family, and have received a number of Sanscrit terms as a foreign element without imparing their

original peculiarities, we have in this alone an indication that the Aryans, though they completely subdued North India, only subsequently and less completely established their supremacy over the Dravidians in the South.

Hindu mythology points to the same fact. Let us turn first of all to the celebrated Ramayana. The origin of that poem can have been nothing else than the first warlike attempt of the Aryan race to establish themselves south of the Vindhya mountains. We there find India described as being from the Jumna to the Godavari an immense wilderness, over which separate hermitages of powerful Brahmins were scattered, while only Hindustan north of the Vindhyas is designated as thoroughly Aryan. These hermit rishis are represented to be very powerful, and very holy, but to be continually harassed by a class of beings called Rakshasas, who disturb the sacrifices, often slay the priests, and otherwise trouble the Aryan settlers. These Rakshasas are evidently the aboriginal and less cultivated inhabitants of the jungles, who oppose the Brahmin colonists. Accordingly in the poetical phraseology of the Ramayana they are regarded as troublesome demons. The epithets applied to them however fully describe a hostile, despised, but powerful race of men, already in possession of the land. They are described in the Ramayana, as the Dasyus, of whom we have to speak hereafter, are in the Rig-veda, as being haters of Brahmins (ब्रह्मद्विष), as godless (अदेव), as practising strange rites (अव्रत), as being without religious ceremonies, degraded, (अकर्मन्), they are also said to be (अनार्य) un-Aryan or ignoble. In the following passage, extracted from the Ramayana, they are described to Rama by some of the rishis,

राक्षांसि पुरुषादानि नानारूपाणि राघव।
वसन्त्यस्मिन् महारण्ये व्यालाश्च रुधिराशनाः॥
दूषयन्त्येष तापसान् सर्वान् जनस्थाननिवासिनः।
एष्यन्ति चाश्रमान् महारण्ये तान् निबोधयरक्षवा॥

"Rakshasas of various shapes, who devour men, and wild beasts that feed on blood, inhabit this immense forest: they harass the devotees who live in the settlements: do thou, O Raghava, repress them." They are then described as being of a different race from the Aryans (अनार्यः), and are said to hide in the jungles, and at the time of sacrifice to snatch away the chatties, the flowers, the fire-wood, and the sacred grass of the Brahmins.

It is also remarkable that they are particularly said to be buried when they die, a custom which we know still prevails among the un-Aryan castes, while the Aryans on the contrary have always burned their dead. When Rama kills a Gandharva, who had been cursed by being turned into a Rakshasa, under the name of Viradha, he desires that he may be buried after the manner of the Rakshasas. The passage is as follows,

അവരെ ചാപി മെ രാമ പ്രക്ഷിപ്തമകരേവരം।
രക്ഷസാം ശതസഹസ്രാണാമെക്ക ധർമ സന്നതേനാ॥
അവരെ യെനിധീയന്തെ തെക്കാം ലൊകാമഹൊദയാ॥

All this would indicate that the description of the Rakshasas in the Ramayana owes its origin to traditions, which existed at the time Valmiki lived, of the way in which the Aryans were interrupted in their colonization of South India, by a people already in possession. These Rakshasas remind us in many respects, of the more modern Mahrattas, they are described as being "of fearful swiftness, unyielding in battle, in colour like a dark blue cloud;" how well this seems to describe a troublesome marauding people. The colonization of India south of the Vindhyas appears to have been commenced by peaceful settlers, chiefly Brahmins. The various hermits, whom Rama found in different places, were most likely the heads really of new Aryan settlements in the forests. Agastya, for instance, must have been something more than a mere anchorite, when he is described as having such power over the indomitable Rakshasas, and as having in fact "conquered the south." The state of the case seems to be, that the Aryans persisted in increasing their settlements further and further South, and that in defiance of the earlier inhabitants; and moreover that though their aggressions, were pastoral, and not professedly warlike, yet they often had severe skirmishes with the aborigines. The chiefs of any of these colonies, who were peculiarly successful in subduing and keeping in check the hated Rakshasas, would become renowned, and probably the subjects of heroic songs. Hence when the poet, after these exploits had become popular legends, gathered the materials for the composition of his great Epic, he chose to represent the petty chiefs, who first advanced southwards, as anchorites dwelling in the forests with superhuman power, since the austere devotee is the highest type of human nature in Hindoo theology; while at the same time he represents the aboriginal tribes as Rakshasas, hideous giants, and goblins, in accordance with phraseology previously used in the Rig-veda. The advent of Rama in the south is no doubt a poetical embodiment of a vast war, or rather a series of wars, undertaken by the Aryans as a nation against the less civilized, though formidable, un-Aryan people of the South. A period probably arrived, when it became no longer possible for the increasing Aryan colonies to pursue their occupations successfully, owing to the determined opposition of the tribes who already claimed the country as their own. This would be a sufficient cause for a declaration of war. Hence the Aryans despatched their Kshetria hosts from the north forcibly to subdue these aborigines. In the course of this war some of the Southern tribes appear to have become allies of the

Aryans, and to have adopted the brahminical form of worship, giving rise to Valmiki's poetical description of Hanuman and his monkey army joining Rama. We are told also that Vibhishana, the brother of Ravana, "abandoned the practices of the Rakshasas," and that he "eventually deserted his brother and was kindly received and embraced as a friend by Rama." The struggle however between the Aryans and the rest of the aborigines must have been long and severe, until Ravana himself, the great hero of the Rakshasas, was subdued.

The tale of the Ramayana, then, celebrates the progress of Aryan conquest from north to south, and plainly reveals a time, when they had not penetrated beyond the Vindhya mountains. To shew that this is the view generally entertained by those scholars who have made Indian literature their study, we will add two short quotations from Professors Max Muller, and Lassen. The former says in his History of Ancient Sanscrit Literature, "The second struggle, or the war against the uncivilized inhabitants of the south, is represented by the Indian poet of the Ramayana as the battle of a divine hero against evil spirits and uncouth giants," And Professor Lassen says, more at length, "The Ramayana contains the narrative of the first attempt of the Aryans to extend themselves to the south by conquest; but it presupposes the peaceable extension of Brahmanical missions in the same direction, as having taken place still earlier. Rama, when he arrives on the south of the Vindhya range, finds there the sage Agastya, by whom the southern regions had been rendered safe and accessible. Agastya appears as the adviser and guide of Rama, and as the head of the hermits settled in the south. In this legend we cannot but recognise the recollection that the south was originally a vast forest, which was first brought into cultivation by Brahmanical missions. The Rakshasas who are represented as disturbing the sacrifices and devouring the priests signify here, as often elsewhere, merely the savage tribes which placed themselves in hostile opposition to the Brahmanical institution. The only other actors, who appear in the legend in addition to these inhabitants, are the monkeys, which ally themselves to Rama, and render him assistance. This can only mean that when the Aryan Kshatriyas first made hostile incursions into the south, they were aided by another portion of the indigenous tribes. Rama reinstates in possession of his ancestral kingdom a monkey-king who had been expelled, and in return receives his assistance."

If we go still further back in the history of the Hindus, we shall find that at the close of the Vedic era the only part of India inhabited by them was north of the Vindhyas. The following passage, which is most definite in its description of

the land of the Aryans, is found in the Institutes of Manu: "The tract, fashioned by the gods, which lies between the two divine rivers Sarasvati and Drishadvati, is called Brahmavartta. The usage relating to castes and mixed castes which has been traditionally received in that country is called the pure usage. The country of Kurukshetra, and of the Matsyas, Panchalas and Surasenas, which adjoins Brahmavartta, is the land of brahmarshis (divine rishis.) From a Brahman born in that region let all men upon earth learn their respective duties. The tract situated between the Himavat and the Vindhya ranges to the east of Vinasana, and to the west of Prayaga, is known as the Madhyadesa (central region). The wise know as Aryavartta the country which lies between the same two ranges, and extends from the eastern to the western ocean. The land where the black antelope naturally grazes is to be regarded as the proper region of sacrifice: beyond that limit lies the country of the Mlechhas. Let twice-born men be careful to remain within these (specified) countries. But a Sudra may dwell anywhere, when compelled to seek subsistance."

Mr. Muir makes the following remarks on the above passage. "From this it appears that at the period in question the Brahmans had not ordinarily penetrated to the south of the Vindhya range, though adventurers might have visited, or hermits might have settled, in those regions. And even to the north of the Vindhya we find the country distributed into several tracts more or less holy, according to their distance from the hallowed spot in the north lying on the banks of the Sarasvati. First then, we have this small region itself, Brahmavartta. This name may signify (1) either the region of Brahma, the creator, in which case it may have been regarded as in some peculiar sense the abode of this god, and possibly the scene of the creation: or (2) the region of devotion or the Vedas (Brahma.) and then it will rather denote the country which was sanctified by the performance of holy rites, and the study of sacred literature. Next in order we have the land of the Brahmarshis, comprising Kurukshetra (the country west of the Jumna and stretching from the Sarasvati on the north towards Vrindavana and Mathura,) with the country of the Matsyas, Panchalas and Surasenas. The Panchalas are said by Kulluka Bhatta, the commentator on Manu, to have occupied the country about Kanyakubja or Kanauj; and the Surasenas to have lived in the neighbourhood of Mathura. The third tract called Madhyadesa, embraces a wider area: and stretches, north and south, from the Himalaya to the Vindhya range, and north-west and south-east, from Vinasana where the Sarasvati disappeared in the desert to Prayaga or Allahabad. The fourth region, Aryavartta, or the abode of the Aryans, is yet more extensive than the

last. and extends within the same limits of latitude, from the sea at the mouth of the Indus to the bay of Bengal (the eastern and western oceans).

The same writer quotes a passage from the Satapatha-brahmana, which seems to carry us back further still to the time, when the Aryans had only reached the river Sarasvati, for from thence they are here described as advancing as far as the Sadanira. "The Videgha Mathava was then on [or in] the Sarasvati. [Agni] then traversed this earth, burning towards the east. Gotama Rahugana and the Videgha Mathava followed after him as he burned onward. He burnt across all these rivers; but he did not burn across the Sadanira, which descends from the northern mountain [the Himalaya.] The Brahmans formerly did not use to cross this river, because it had not been burnt across by Agni Vaisvanara. But now many Brahmans [live] to the east of it. It used to be uninhabitable, and swampy, being untasted by Agni Vaisvanara. It is now, however, habitable; for Brahmans have caused it to be tasted by sacrifices."

The advance of Agni towards the east has been taken to signify the progress of the sacred fire, and so the religion of the brahmins: but may it not also represent the fires by which forest and uncultivated lands are always prepared for culture? It is the fires of the colonist that sweep the forests and jungles before him, and above all other powers render a new country habitable. Can we wonder that the early subjugators of India's jungles should have recognized in the terrific flames that roared through the forests, laid bare the fruitful soil, and made the elephant and tiger stand at bay, an emblem of the deity.

But we have already exceeded the space allotted to this paper, and must now therefore content ourselves with saying, that having traced the Aryan race back as far at least as the banks of Sadanira, if not more east still to the Sarasvati, we must still defer to another paper the evidence afforded in the Vedas themselves as to their early history.

കൊഴുതലാണ്ട.

൦൫൦ സംഗതിയെക്കുറിച്ചു രാമരായർ അവർകളാൽ ഛ
മെക്കപ്പെട്ടു അനുജൻ ലക്ഷ്മണരായർ അവർകളാൽ ൦൫൦
യിടയിൽ അച്ചടിപ്പിച്ചു പ്രസിദ്ധമാക്കിയ മഹാ ഉപ
കാരമായ പുസ്തകം നമ്മുടെ വായനക്കാരിൽ ഏതാനും
പേരുടെ കൈവശത്തിൽ വന്നുചേർന്നു താല്പര്യത്തോടെ

വായിച്ച മനസ്സിൽ തുക്കിയിരിക്കും എന്നു ഞങ്ങൾ വിചാരിക്കുന്നു. മനുഷ്യർക്കുള്ള സമ്പത്തുകളിലേക്കു ഭ്രമിസംബന്ധമായ നേട്ടങ്ങൾ മഹാ സാരമായി വിചാരിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. പൊൻ വെള്ളി മുതലായ കൈദ്രവ്യങ്ങൾക്കും മര. കല്ല മുതലായവകൊണ്ടുള്ള പണ്ടച്ചരക്കുകൾക്കും ആടുമാടു മുതലായ ജീവധനങ്ങൾക്കു., അഗ്നിബാധയാലും, കള്ളർ ഭയത്താലും കാലപ്പഴക്കത്താലും മറും നഷ്ടം വരുന്നതാകകൊണ്ടു അവയെക്കാൾ നിലം പുരയിടങ്ങളെ മനുഷ്യർ വിലമതിക്കുന്നതു അതിശയമല്ല. പിന്നെയും നിലം പുരയിടങ്ങളിൽ സ്ഥിരമായും വർദ്ധിക്കുന്നതായുമുള്ള അനുഭാഗം വരുന്നതിനുള്ളും മറുള്ള വക സമ്പാദ്യങ്ങളിൽനിന്നു കിട്ടുന്നതല്ലായ്കകൊണ്ടു ഉല്പത്തികൾ തന്നേ സാരമായനേട്ടങ്ങൾ എന്നു തെളിവായി കണ്ടുകൊള്ളാം. അതുകാരണത്താൽ കൊടുക്കുന്നവരുടെയും വാങ്ങിക്കുന്നവരുടെയും പാങ്ങിനും ഏറുന്നതിനും തക്കവണ്ണം നിലപുരയിടങ്ങളുടെ കൊടുക്കൽ വാങ്ങലിൽ വിവിധമായ തരവ്യത്യാസം വരുന്നതിനു സംഗതിയുണ്ടു. മറുവസ്തുക്കളുടെ കൈമാറ്റത്തിൽ ശുദ്ധദാനം നീക്കിയാൽ വില പണയം എന്നു രണ്ടു വക കൊള്ളുക്കൊടുയെ ഏതു രാജ്യത്തും നടപ്പുള്ളു. എന്നാൽ നിലപുരയിടങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചു ഒരു സംസ്ഥാനത്തു മാത്രമല്ല ഇന്ത്യയിൽ മറുള്ള ദേശങ്ങളിലും യുരോപ്പിൽ എംപ്പ്രാന്തുമുതലായ രാജ്യങ്ങളിലും ഉല്പത്തികളുടെ അനുഭാഗം പലമുറയിൽ തുയിരിക്കുന്നു. അവയിൽ ഒട്ടു ജന്മികൾക്കു തനത്തും ഒട്ടു കൊഴുവും കൊഴുവിൽ ഒട്ടു ഒഴിമുയണ്ടെന്നതും ഒട്ടു ഒഴിമുയണ്ടാത്തതും ചിലതിനു മിച്ചവാരം കൊടുക്കേണ്ടെന്നതും ചിലതിനു ഊഴിയം കൊടുക്കേണ്ടെന്നതും ഇങ്ങനെ പലവകയാകുന്നു. ഒരുവിധമായ കൊടുക്കൽ വാങ്ങലുകളുടെ മുറകൾ ജനങ്ങൾ നല്ലവണ്ണം അറിഞ്ഞിട്ടില്ലായ്കയാൽ ജന്മികളും കൊഴുവന്മാരും തമ്മിൽ അനാവശ്യമായതർക്കങ്ങൾക്കും അവസാനമില്ലാത്ത കോടതിവ്യവഹാരങ്ങൾക്കും കൂടെക്കൂടെ സംഗതി വരുന്നുണ്ടു. ഇമല്ലറെത്ത മെറിയ പുസ്തകത്തിലേ ഉപകാരമായ അറിവു ജനങ്ങളുടെ ഇടയിൽ പരക്കുന്നതിനാൽ ഇപ്രകാരമുള്ള വഴക്കുകൾക്കു വളരെ ഒതുക്കമുണ്ടാകും എന്നു വിചാരിക്കുന്നതിനിടയുണ്ടു. നിലപുരയിടങ്ങൾ എഴുതിവാങ്ങിക്കുന്നതിനുള്ള അധാരങ്ങൾ പലവകയായിരിക്കുന്ന

തിനാലും ഭിക്കുതിരിഞ്ഞു വിശേഷാൽ ചിലമുറകൾ നട പ്പുള്ളതിനാലും ഇച്ചുരുങ്ങിയ സംസ്ഥാനത്തു തന്നെയും നടക്കുന്ന കൊഴമുതലാണ്മയുടെ വിവിധമായ തരങ്ങളെ കുറിച്ചു മുഴുവനായും ഒത്തതായും ഒരു പുസ്തകം എഴുതിയു ണ്ടാക്കുന്നതു അത്ര എളുപ്പമായ വേലയല്ല. വിദഗ്ധതയും അഗാധജ്ഞാനവും അതിനു അത്ര ആവശ്യം എന്നില്ലെങ്കിലും തിരക്ക ബുദ്ധിയും കുടിമയ്യാദയിൽ ഊടവും വളരെ വേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ആകയാൽ ആക്ഷേപശീലന്മാർക്കു ഇതിൽ ചില കുറവുകൾ പറവാൻ കാണും ആയിരിക്കും എങ്കിലും ഇത്തരത്തിൽ ഒരു പുസ്തകം ഇതിനു മുൻപിൽ ഉണ്ടായിട്ടില്ലാത്തതാകയാൽ ദാക്ഷിണ്യശീലക്കാരൊക്കയും ഇതിനുള്ള പ്രയാസത്തെ അറിഞ്ഞു നിബന്ധാവിനു തക്ക ബഹുമാനം കൊടുക്കാതിരിക്കയില്ല. ബഹുജനങ്ങളുടെ ഇടയിൽ ഒരു പുസ്തകത്തെ വേണ്ടുംവണ്ണം വിലമതിച്ചിരിക്കുന്നു എന്നുള്ളതു ഇതിൽ 1000 പുസ്തകംവരെ അച്ചടിപ്പിച്ചതു വെളിയിൽ ആയ ഉടനേ അവരുടെ ഇടയിൽ വിലെക്കു പോയതിനാൽ ദൃഷ്ടാന്തമായിരിക്കുന്നു. എന്നതുകൊണ്ടു ഇന്നിയും ഒന്നു കൂടെ അച്ചടിപ്പിക്കുന്നതിനു ആവശ്യപ്പെട്ടിരിക്കയാൽ അങ്ങിനെ ചെയ്യുന്നതിനു ഉടയക്കാർ താമസിയാതെ ചട്ടംകെട്ടും എന്നും അപ്പോൾ പോരുംപോരാത്തതു ഒക്കെയും തീക്കും എന്നും ഞങ്ങൾ വിചാരിക്കുന്നു.

എന്നാൽ ഇപ്പുസ്തകത്തിൽ പറയുന്ന ക്രമങ്ങൾ കണക്കോലകൾ എന്നു പറയുന്ന മാതൃകകളിൽ പ്രകാരമാകയാൽ അവയെല്ലാം തന്നെ ഇക്കാലത്തെ നടപ്പോടൊക്കുന്നില്ല. ഇങ്ങനെ നടപ്പുവ്യത്യാസമായിരിക്കുന്ന പക്ഷം ഇപ്പുസ്തകം ഒരു സക്കാരുമേലുദ്യോഗസ്ഥനാൽ ചെക്കപ്പെട്ടു സക്കാരു അച്ചുകൂട്ടത്തിൽ അച്ചടിച്ചു പ്രസിദ്ധമാക്കിയിരിക്കകൊണ്ടു ഇതിനെ ഒരു രാജചട്ടം എന്നു പ്രമാണിച്ചു തങ്ങളുടെ ന്യായമുള്ള വഴക്കിനെ ഉപേക്ഷിക്കണം എന്നില്ല. ഇങ്ങനെ വല്ലവരും ഓർത്തുപോകും എന്നു കരുതിയായിരിക്കും പക്ഷെ നിബന്ധാവു പുസ്തകത്തിൽ തന്റെ മാന്യനാമത്തെ വെക്കാഞ്ഞതു. കൊഴമുതലാണ്മയിൽ ആധാരത്തിലെയും ആചാരത്തിലെയും മുറകൾ തമ്മിൽ ചിലകായ്ങ്ങളിൽ വ്യത്യാസപ്പെട്ടു വരിക എല്ലാ രാജ്യങ്ങളിലും നടപ്പുള്ള കായ്മാകുന്നു. ഒരു രാജ്യങ്ങളിൽ എന്നപോലെ എല്ലാറ്റിലും മറവ യൂരോപ്യദേ

ശങ്ങളിലും ഇങ്ങനെയുള്ള മാറിതപ്പങ്ങൾ കാണുന്നുണ്ട്. കാലം മൂവായിരത്തിക്കു എഴുതിക്കൊടുത്തിരിക്കുന്ന വസ്തുക്കൾ പന്നീരായിരത്തിക്കു, മൻപിൽ ഒഴിഞ്ഞുകൊടുക്കേണ്ടതാ എന്നും രാജ്യത്തു ഒരു മര്യാദയുള്ളതു പോലെ സംഗതിക്കു ഒരു നല്ല ദൃഷ്ടാന്തമാകുന്നു. എന്നാൽ ഇങ്ങനെയുള്ള വാചകങ്ങളിൽ ആണ്ടു എന്നുള്ള പദത്തിന്നു സൂര്യപരിവർത്തനത്തിനൊത്ത ഒരു സംവത്സരം എന്നല്ല വ്യാഴവട്ടത്തിന്നു വേണ്ടുന്ന പന്ത്രണ്ടു സംവത്സരമെന്നാകുന്നു പൊരുൾ എന്നു ഒട്ടുപേർ വാദിക്കുന്നുണ്ടു. പരം മഹയാളം പൂർവ്വകാലങ്ങളിൽ പെരുമാൾ എന്നു പേരായിട്ടു പാണ്ടിരാജ്യത്തുനിന്നും ചില പ്രതിനിധികളെ അയച്ചു ഭരിച്ചുവന്നതും അവരിൽ ഓരോരുത്തൻ ഒരു വ്യാഴവട്ടത്തിനു കൊപ്പിച്ചു പന്ത്രണ്ടു സംവത്സരം വാണു വന്നതുമാകയാൽ കാലം മൂവായിരത്തിനു മുപ്പത്താറു സംവത്സരം എന്നു അർത്ഥമാകും എന്നും ആണ്ടു എന്നതു, വാഴുക, ഭരിക്കുക, എന്നു പൊരുളാകുന്ന ആളുക, എന്നതിൽനിന്നു വന്നതാകയാൽ പരം അർത്ഥം മറെക്കുള്ളതു തന്നേ എന്നും അവർ പറയുന്നു. ഒരാളിന്റെ മുപ്പു വാഴ്വയിൽ ഒരിക്കൽ മാത്രം അധികാരം പൊളിച്ചെഴുതുക കുറയക്കാലം മുൻപേ ജന്മികൾക്കു മര്യാദയായിരുന്നതും ഇപ്പോഴും വലിയ ജന്മി സ്ഥാനങ്ങളിൽ പരം മുറ തന്നേ പ്രമാണിച്ചു വരുന്നതും ഓർക്കുമ്പോൾ മേൽപറഞ്ഞ അർത്ഥം യുക്തമായിട്ടു തോന്നും. എന്തെന്നാൽ കേരളത്തിലെ ജന്മികളായിരുന്ന ബ്രാഹ്മണരുടെ ഇടയിൽ നടന്നതുപോലെ മുപ്പുവാഴ്വു മൂത്ത മക്കൾ വഴിയായി ക്രമമായി നടന്നാൽ ഒരാളുടെ മുപ്പു വാഴ്വിക്കു കൂടുതൽ കുറവു കൂട്ടി ഏകദേശം മുപ്പത്താറു സംവത്സരം ചെല്ലുന്നതാകുന്നു. മാവീര മുതൽ യഹോയാക്കീംവരെ മക്കൾ വഴിയായി ഭവ്യ രാജാക്കന്മാർ വാണതിനു കൃത്യമായിട്ടു നൂറ്റിരു സംവത്സരം ചെന്നതിനാൽ നിരത്തി നോക്കുമ്പോൾ വാഴ്വു ഒന്നിനു രണ്ടു സംവത്സരത്തിൽമേൽ ചെന്നതായി കാണുന്നതാകകൊണ്ടു ഇക്കണക്കും, അതിനെ അനുസരിച്ചു പൊളിച്ചെഴുതു നടത്തിയ കാല സംഖ്യയും ഒരുപോലെ തന്നേ എന്നു വിചാരിക്കുന്നതിനിടയുണ്ടു. എന്നാൽ പരം യുക്തികൊണ്ടു മര്യാദ ഇപ്പറഞ്ഞവണ്ണം ആയിരുന്നു എന്നല്ലാതെ ആണ്ടു എന്ന പദത്തിനു മേൽ ചൊല്ലിയ അർത്ഥത്തിൽ ആകുന്നു പ്രയോഗം എന്നു തെളിവാകുന്നില്ല. "കാലം

മുവാണ്ടേക്ക പാട്ടമാകെ" എന്ന മൊഴികൾ തുടങ്ങിയിരിക്കുന്ന കണക്കുകൊലയിൽത്തന്നെ "കാലം ഓരാണ്ടാൽ കൊടുത്തിരിക്കുമാറു കല്പിച്ച പാട്ടക്കാണം" എന്നുള്ള വാചകം കാണുന്നതാകയാൽ അതിൽ തുണ്ടു എന്നതിന്നു സംവത്സരം എന്നാകുന്നു പൊരുൾ എന്നു സാഹചര്യം കൊണ്ടു തെളിവാകുന്നു. അതുകയാൽ മുപ്പത്തൊരു സംവത്സരം കഴിഞ്ഞതു ജന്മികൾ കൊഴുവന്നാരെക്കൊണ്ടു വസ്തുക്കൾ പൊളിച്ചെഴുതിക്ക. എങ്കിലും ഒഴിപ്പിക്ക എങ്കിലും ചെയ്യാവു എന്നു തുടങ്ങിയതിലേ മൊഴി പിടിച്ചു പറയുന്നതു തന്നെ പ്രബലമായ വാദമല്ല. എന്നാൽ സാധാരണ നടപ്പു അപ്രകാരമായിരുന്നു എന്നു സ്ഥിരപ്പെടുത്തുവാൻ കഴിയുമെങ്കിൽ അതു തന്നെ ഒരു വേണ്ടുവോളം മതിയായ ന്യായമാകും. എന്തെന്നാൽ ഉടമ്പടി നിബന്ധനകളിൽ പരമാർത്ഥമല്ല അന്തരാർത്ഥമത്രേ പ്രമാണമാക്കേണ്ടതു. അന്തരാർത്ഥമോ സാധാരണ നടപ്പിനെ അനുസരിച്ചു വർത്തുള്ളു. ഒരു കച്ചവടക്കാർൻ ഒരു കൂടിയാനോടു പറെക്കു ഒരു രാശി വില പറഞ്ഞു എന്നാനും നെല്ലു വാങ്ങിച്ചതിന്നു പറഞ്ഞുറപ്പിച്ചവണ്ണമുള്ള രാശിക്കു, അതുപോരുള്ള പൊൻ സാരനേയം എങ്കിലും, ഈനാളുള്ള വിലക്കു ദ്രവ്യം വിനിമയം എങ്കിലും കൊടുക്കേണം എന്നു ചോദിച്ചാൽ അതു ന്യായമാകുമോ. അങ്ങിനെങ്കിൽ ഒരു ഹർമ്മപ്രവൻ ഒരു ബ്രാഹ്മണിയോടു രണ്ടിയൻ ആറു ചെമ്പുകാശു തരാമെന്നു പറഞ്ഞു ഒരാധാരം എഴുതിച്ചതിന്നു അതുപോലെ ചക്രങ്ങിന്നു പകരം അരിയും ചെമ്പുകാശു തന്നെ കൊടുപ്പാൻ ഭാവിച്ചാൽ അതു ന്യായമാകയില്ലല്ലൊ എണ്ണപ്പെടുത്തിയില്ലല്ലൊ).

ജന്മം അനുഭോഗം കാരണം എന്നിങ്ങനെ രണ്ടും സംബന്ധിച്ചു ഭൂമി മൂന്നു വകയായിരിക്കുന്നു.

ക. ജന്മം. ആദ്യകാലങ്ങളിൽ മനുഷ്യർ ചുരുക്കമായിരുന്നതിനാൽ അവർക്കു ഒരും വിസ്തീർണ്ണ ഭൂമിയിൽ എത്രയും ചുരുങ്ങിയ ഭാഗം തന്നെ മതിയായിരുന്നു. പിന്നീടു അവർ പെരുകിയതിന്റെ ശേഷം അവർ പലവഴിയിലും പിരിഞ്ഞുപോയ ഓരോദിക്കിൽ ചെന്നു വാസമായി. ഒരോരുത്തനും അദ്ധ്വാനിക്കയാൽ പാർത്ത സ്ഥലം തനിക്കു തന്നതായിത്തീർന്നു. മനുഷ്യരുടെ പാർക്കുവാനുള്ള വേറെ സ്ഥലങ്ങളും വേണ്ടുവോളം ഉണ്ടായിരുന്നതുകൊണ്ടു യാതൊരുത്തനും തന്റെ അധീനത്തിലുള്ള സ്ഥലത്തിന്നു അന്യനെ

കുറേ നാളേ ഒരു ഭൂമി കൈവശം ആക്കി വേലക്കു
യ്ങ്ങും ചെയ്യു അനുഭവിച്ചതിന്റെ ശേഷം അവൻ
ചെയ്തിരിക്കുന്ന വേല മുഖാന്തിരം ആ നിലത്തിന്മേൽ
അവനുള്ള അവകാശം ഒന്നുകൂടെ സ്ഥിരപ്പെടും. നില
ങ്ങൾ മനുഷ്യക്കു ആദ്യം ജന്മമായതിന്റെ മൂലം ഇതാ
ന്നു. ജന്മനിലങ്ങളെ ഉടയക്കാരോടു വിലതീരുവ എഴു
വാങ്ങിക്കുന്നതിനാലും മറ്റൊരു വഴിയിൽ എങ്കിലും അ
വരോടു കൈക്കലാക്കുന്നതിനാലും ജന്മം അടങ്ങുന്നതു
കുന്നു. രാജാക്കന്മാരുടെ അധികാരം സ്ഥിരപ്പെട്ടതിന്റെ
ശേഷം മരുഭൂമിയായിക്കിടക്കുന്നതൊക്കെയും സക്കാ
വക എന്നു ന്യായമായി എണ്ണപ്പെടുന്നതാകയാൽ അങ്ങ
നെയുള്ള നിലങ്ങൾക്കു ഒക്കെയും രാജാവു ജന്മിയായി
ത്തീരും. ദേവസ്വത്തിങ്കൽ ജന്മം അടങ്ങുന്നതു മറ്റു ജ
ന്മികളുടെ വക വിലതേട്ടത്താലും ദാനത്താലും ചെന്നു
ചേരുന്നതിനാൽ ആകുന്നു.

൨. അനുഭോഗം. ഓരം ഇനത്തിൽ അനുഭോഗം എ
ന്നു പ്രത്യേകം പേരുപറയുന്ന വക തന്നെയല്ല, അടിമ തി
രുവുഴം തിരുവടയാഴം വിരുത്തി എന്നവയും കൂടെ ഉൾ
പ്പെടുന്നതാകുന്നു. ഓരം വക എല്ലാം ജന്മികൾ മറ്റുള്ളവർ
ക്കു അനുഭോഗത്തിന്നായിട്ടു കൊടുത്തതാകുന്നു. ഒന്നിനും
ജന്മികൾക്കു മിച്ചവാരമില്ല. അവക്കു ഒഴിപ്പിക്കുന്നതിനു
മുറയുമില്ല. വിരുത്തിക്കു ഊഴിയം ഉള്ളതാകയാൽ ആയതു
ഒഴികെ ശേഷം ഒന്നിനും അവരോടു യാതൊരു ന്യാ
യവും പറയേണ്ടാ. ഓരം വകയിൽ ഒട്ടു അനുഭോഗക്കാ
രും തന്നെ ജന്മമടക്കിത്തേടി വസൂക്കളുടെ രക്ഷെക്കായി
ട്ടു വലിയ മുതലാളന്മാക്കു വെച്ചൊഴിഞ്ഞു അവരോടു തി
രികെ പിടിച്ചതും, ഒട്ടു ജന്മികൾക്കു ചില ആവശ്യ സ
മയത്തു ചില പ്രത്യേകയുപകാരം വന്നിട്ടുള്ളതിനു സ
മ്മാനമായി കൊടുത്തതുമാകുന്നു.

൩. കാണം. ഓരം വക പലയിനമായിരിക്കുന്നു. (൧)
ഇറക്കാരാണ്മ കുഴിക്കാരാണ്മ പൊന്നിടുകാരാണ്മ എന്നി
ങ്ങനെയുള്ള വകെക്കു ജന്മി എന്നറിവാനും മാത്രം അല്ല
മിച്ചവാരം ഉണ്ടെങ്കിലും വസൂ ഒഴിപ്പിക്കുന്നതിനു അവ
ക്കു യാതൊരു അധികാരവുമില്ല. മിച്ചവാരം കൊടുക്കാ
തെ വീഴ്ചവരുത്തിയാൽ ആയതു മാത്രം വാങ്ങിക്കുന്നതി
നു ആവലാധിപ്പെടാം. (൨.) ചിലതിനു ജന്മികളോടു അ
നുഭവിക്കുന്ന വകയ്ക്കു ന്യായം പറയേണ്ടാ എങ്കിലും

ചോദിക്കുമ്പോൾ ദ്രവ്യം പറഞ്ഞുകൊണ്ടു വസ്തു ഒഴിഞ്ഞു കൊടുക്കേണ്ടുന്നതാകുന്നു. ഒരു വകയിൽ നേപ്പണയം നേരൊറ്റി മുതലായവ ഉൾപ്പെട്ടതു. (൩) അനുഭവിക്കുന്ന സമയം ജന്മിയോടു ന്യായം പറകയും വസ്തു ഒഴിഞ്ഞു കൊടുക്കയും ചെയ്യേണ്ടുന്ന വകയിൽ കൊഴുവിറക്കിപ്പണയവും ഒറ്റിയും പാട്ടവും മറ്റുമുൾപ്പെട്ടതു. പണയവും ഒറ്റിയും ചോദിക്കുമ്പോൾ ഒഴിഞ്ഞുകൊടുക്കേണ്ടുന്നതും പാട്ടത്തിനു കാലമൂവാണ്ടെന്നു ഒരു കാല സംഖ്യയുള്ളതുമാകുന്നു. ജന്മി നേരത്തുകൊള്ളുന്നവകെക്കു കൊഴുവന്മാരോടു ഒഴിഞ്ഞെഴുതി വാങ്ങിക്കുന്ന കരണങ്ങൾക്കാകുന്നു ഒഴിവു പാട്ടമയാല വായാല തീവ്വാല എന്നിങ്ങനെയുള്ള പേരുകൾ. ഒരു വകയിൽ പലതും ജന്മികൾ കാണം പറഞ്ഞുക്കൊണ്ടു എഴുതിക്കൊടുത്തതു തന്നെ എന്നു വിചാരിപ്പാൻ ഇടയുണ്ടു. എങ്കിലും ചിലതു കൊഴുവന്മാർ ഉടയരില്ലാത്ത ഭ്രമി വെട്ടിയെടുത്തു നേനിലമാക്കിയതിന്റെ ശേഷം തങ്ങളെക്കാൾ ശക്തിമാന്മാർ തങ്ങളോടു അപഹരിച്ചു എടുപ്പാൻ പോകുന്ന സമയത്തും അങ്ങനെ ചെയ്കയും എന്നു ഭയന്നും പ്രബലന്മാരായ മാടമ്പികളെക്കണ്ടു അവരോടു ചുരുങ്ങിയ കാണത്തിനും അല്ല മിച്ചവാരമിട്ടും ആധാരം പിടിച്ചതായിരിക്കും എന്നു നിശ്ചയിക്കുന്നതിനിടയുണ്ടു. ഒരു നേരൊത്തിട്ടു ജന്മികൾ പഴയ കൊഴുവന്മാരെക്കൊണ്ടു വസ്തു ഒഴിപ്പിക്കെ നടപ്പില്ലായിരുന്നു. അങ്ങനെ ചെയ്യുന്നവരെ സ്വജാതിക്കാരുടെ ഇടയിൽ അതന്നെ നിന്ദയായിരുന്നു. അറവകാശം പറയുന്ന കൊഴുവനെക്കൊണ്ടു വസ്തു ഒഴിപ്പിക്കുന്ന ബ്രാഹ്മണനു ദ്രുഷ്ടദോഷം പഴഞ്ചൊല്ലായിരിക്കുന്നു. കോടതി വ്യവഹാരത്തിങ്കലും ഒഴിയെണം എന്നുള്ള ന്യായം സ്ഥിരപ്പെട്ടിട്ടില്ലായിരുന്നു. എന്നാൽ ഇപ്പോൾ കുറേനാളായിട്ടു അങ്ങനെ ഒരുമയ്പാടു ഒരു രാജ്യത്തുചട്ടമായതു ജന്മികൾ സാധാരണമായിട്ടു പ്രഭുക്കന്മാരും സേവബലമുള്ളവരും കൊഴുവന്മാർ ആകപ്പാടെ നോക്കുമ്പോൾ അറിവും പ്രാപ്തിയുമില്ലാത്തവരും ആയിരിക്കുന്നതിനാൽ ആകുന്നു. ഇപ്പോൾ കുറയക്കാലമായിട്ടു മറ്റവസ്തുക്കൾക്കു ഒക്കെയും നിരപ്പു വിലകൂടുതൽ വന്നവണ്ണം നിലമ്പുരയിടങ്ങൾക്കും വിലകൂടുതൽ വന്നിട്ടുള്ളതാകയാൽ ഉല്പത്തി സംബന്ധമായ വ്യവഹാരങ്ങൾ ഇപ്പോൾ മുൻപിലത്തതിലും തുലോം അധികമായിരിക്കുന്നു. പാപപ്പെട്ട കുടിയാന്മാർക്കു പുരവച്ചു പാ

ക്കുന്നതിനും മറ്റുമായിട്ടു കാലക്ഷേപം കഴിയുന്നതി
നുമായിട്ടു പുരാധിനമേ ഒരു പുരയിടമോ പത്തുപറക്കണ്ടമോ ഉള്ളതു ഒഴിഞ്ഞുകൊടുക്കേണം എന്നും അല്ലെങ്കിൽ പറെയുന്നിടത്തോളം ദ്രവ്യംകൊടുക്കേണം എന്നും ജന്മികൾ കരുണകൂടാതെ ചോദ്യം ചെയ്യുന്നതിനാൽ പലതും കഷ്ടപ്പെടുകയും വഴിയാധാരക്കാരായിത്തീരുകയും ചെയ്യുന്നു.

എന്നാൽ ഇപ്പോൾ ഒരു പന്നീരാണ്ടായിട്ടു അധിക വില വന്നിരിക്കുന്നതു വസ്തുക്കളുടെ വില കൂടുതൽ കൊണ്ടല്ല നാണയങ്ങളുടെ വിലകുറെച്ചൽ കൊണ്ടാകുന്നു എന്നു നിശ്ചയിക്കുന്നതിനു നല്ല ന്യായമുണ്ടു. ചിലകാലങ്ങളിൽ കൃഷിപ്പിഴകൊണ്ടു ധാന്യങ്ങൾ ചുരുക്കമായിത്തീരുമ്പോൾ അവെക്കു വിലകൂടുന്നതാകുന്നു. അങ്ങനെയുണ്ടാകുന്ന കൂടുതൽ ഏറനാളേ നിലനില്ക്കുന്നതല്ല. പിറെയാണ്ടിൽ കൃഷി നല്ലവണ്ണം വിളയുമ്പോൾ പണ്ടത്തെപ്പടിയിൽ തന്നെ തിരികെ വരുന്നതുമാകുന്നു. എന്നാൽ ഇപ്പോൾ വന്നിരിക്കുന്ന വിലകൂടുതൽ കുറയുക്കാലമായാറെയും അങ്ങിനെ തന്നെ നില്ക്കുന്നതാകയാൽ അതിന്റെ കാരണം മേൽപറഞ്ഞതല്ലെന്നു നിശ്ചയിക്കാം. പിന്നെ അതിനു കാരണം എന്തു? വസ്തുക്കളുടെ വിലെക്കു സാക്ഷാൽ കൂടുതൽ ഉള്ളതിനെക്കാൾ അവയുടെ വിലയെ അളക്കുന്ന നാണയങ്ങൾക്കു വിലകുറെച്ചൽ വന്നാലും വസ്തുക്കൾക്കു വില കൂടിയ പ്രകാരം തോന്നുന്നതാകുന്നു. എന്തെന്നാൽ നമ്മുടെ പുറമുള്ള വസ്തുക്കൾ സ്ഥിരമായിരിക്കെ നാം മാറുമ്പോൾ അവക്കു മാറ്റം വരുന്നപ്രകാരം നമ്മുടെ കാഴ്ചെക്കു തോന്നുന്നതാകുന്നു. നാം ഒരു വള്ളത്തിൽ വടക്കോട്ടു പോകുമ്പോൾ നമ്മുടെ ഇരുവശത്തുമുള്ള കരകൾ വൃക്ഷാദികളോടുകൂടെ തെക്കോട്ടുപ്പോകുന്ന പോലെ നമുക്കു തോന്നുന്നു. അപ്രകാരം നാണയങ്ങൾക്കു വില കുറെഞ്ഞുവന്നാൽ വസ്തുക്കൾക്കു അതുകപ്പാടെ വിലകൂടിയപ്രകാരം കാണപ്പെടും. എന്നാൽ നാണയങ്ങൾക്കു വിലകുറവു വരുന്നതു എങ്ങനെ അവയുടെ തൂക്കത്തിലും മാറിലും വ്യത്യാസം വരുത്തുമ്പോൾ തന്നെയല്ല അവയുടെ സാധനങ്ങളാകുന്നപൊൻ വെള്ളികൾക്കു വിലകുറെച്ചൽ വരുമ്പോഴും അങ്ങനെ വരുന്നതാകുന്നു. നാണയങ്ങൾക്കു വിലയുള്ളതു അവയിന്മേൽ രാജമുദ്രയുള്ളതിനാൽ അതുകുന്നു എന്നും അവയുടെ

സാധനങ്ങളായിരിക്കുന്ന പൊൻവെള്ളികൾക്കു വില വന്നതു അവയുടെ വിലകൊണ്ടാകുന്നു എന്നും പക്ഷേ ഒട്ടുപേർ വിചാരിക്കുന്നുണ്ടായിരിക്കും. എന്നാൽ അതു അബദ്ധം തന്നെ. കായ്യം നേരേമറിച്ചാകുന്നു. എന്തെന്നാൽ പൊൻ വെള്ളികളുടെ വിലകൊണ്ടും അവയുടെ വിലപ്രകാരവുമാകുന്നു നാണയങ്ങൾക്കു വിലവരുന്നതു. രാജമുദ്രകൊണ്ടാകുന്നു എങ്കിൽ അതു പവനത്തിനേലും തൂപ്പാമേലും തൂട്ടിനേലും ഒരുപോലെയുള്ളതാകയാൽ എല്ലാത്തിനും വില ഒന്നായിരിപ്പാൻ ന്യായമുണ്ട്. എന്നാൽ അതു അങ്ങിനെ വരുന്നില്ലെല്ലോ. ആകയാൽ രാജമുദ്രകൊണ്ടുള്ള സാധ്യം മാറ്റം പണവിടയും നിശ്ചയപ്പെടുത്തുന്നതു മാത്രമാകുന്നു എന്നു അറിഞ്ഞുകൊള്ളാം. വസ്തുക്കളുടെ വില അവയുടെ സാക്ഷാലുള്ള ഉപകാരം പോലെയല്ല അവ കിട്ടുന്നതിനുള്ള പ്രയാസം പോലെയാകുന്നു. ഇതിനു ലോഹാദികളിലേക്കു മനുഷ്യനു ഉപകാരം ഏറിയതു തന്നെ എങ്കിലും അതു എളുപ്പത്തിൽകിട്ടുന്നതാകയാൽ എല്ലാറ്റിലേക്കും വിലകുറഞ്ഞതായിരിക്കുന്നു. വായു കഴിഞ്ഞാൽ വെള്ളത്തെക്കാൾ ആവശ്യമായിട്ടു മനുഷ്യക്കു മറ്റൊന്നുമില്ല എങ്കിലും അതിനോടുവും വിലയില്ലാത്തതായിട്ടു പിന്നൊന്നുമില്ലെല്ലോ. എന്നാൽ കലിസ്ഥാന്യയിലും ഔസ്സല്യയിലും സ്വർണ്ണം വിളയുന്ന വിശേഷ ഖനികളെ കണ്ടു പിടിച്ചു പൊന്നു സമൃദ്ധിയായി എടുത്തതു ലോകത്തിൽ ഒക്കയും പരക്കയാൽ അതിനു വിലകുറഞ്ഞു വരികയും അതുകാരണത്താൽ പൊൻനാണയങ്ങൾക്കും വില കുറവായിത്തീരുകയും ചെയ്യുന്നതിനിടയുണ്ടു. പൊന്നിനു അധികമായി വിലകുറയുമ്പോൾ വെള്ളിക്കും വിലക്കുറവു വരാതിരിക്കയില്ല. പൊന്നു സമൃദ്ധിയായി എടുത്തപ്പോൾ അതു കാലക്രമത്തിനു വെള്ളിയെക്കാൾ വിലകുറഞ്ഞതായി വരുമെന്നു ചിലർക്കു വിചാരമുണ്ടായിരുന്നു. എന്നാൽ അതു വരുന്നതല്ല. എന്തെന്നാൽ വെള്ളികൊണ്ടുള്ള സാധ്യങ്ങൾ ഒക്കയും പൊന്നുകൊണ്ടു ആകാവുന്നതും അതു മറ്റു ചില സാധ്യങ്ങൾക്കും കൂടെ കൊള്ളുന്നതുമാകുന്നു. പുന്നെക്കാ മരുരാളി എണ്ണ, പൂവത്തെണ്ണ മുതലായതിനു പകരം വെളിച്ചെണ്ണ കൊള്ളുന്നതാകയാൽ അവ എത്രമേൽ കുറവായിരുന്നാലും അവക്കു വെളിച്ചെണ്ണയെക്കാൾ വിലകൂടുതൽ വരുന്നതല്ല. ആകയാൽ പൊന്നും വെള്ളി

യുമായിട്ടു വിലയിൽ ചില വ്യത്യാസം വരാം എങ്കിലും പൊന്നിനു വിലകുറെയുമ്പോൾ വെള്ളിക്കും കുറഞ്ഞു നില്ക്കും. യൂരോപ്പിൽ പൊന്നിനു വിലകുറക നിമിത്തം നാണയങ്ങൾക്കും ആഭരണങ്ങൾക്കും മറ്റും വെള്ളിക്കു പകരം അതു നടപ്പാകയാൽ വെള്ളിക്കു അവിടങ്ങളിൽ കായ്മില്ലാഞ്ഞിട്ടു ഇന്ത്യയിൽ ബഹുതമായി വന്നിറങ്ങുന്നു. അതുകാരണത്താൽ ഇവിടെയും അതു ലോഹാദിക്കും അതുകൊണ്ടുള്ള രൂപാ ചക്രം മുതലായ നാണയങ്ങൾക്കും വിലകുറവായി വരുന്നു. വസ്തുക്കളുടെ മൻപിലത്തെ വിലയും ഇപ്പോഴത്തെതും കൂടെ ആകപ്പാടെ നിരത്തി നോക്കുമ്പോൾ നാണയങ്ങളുടെ ഒരു വിലക്കുറവു ഏകദേശം മുമ്മടങ്ങായിരിക്കുന്നു എന്നു കാണാറാകും. വസ്തുക്കളുടെ വിലകൂടുതലിനുള്ള കാരണം ഇപ്പറഞ്ഞതല്ല ഒരു രാജ്യത്തു ജനങ്ങളുടെ വർദ്ധനവിനു തക്കവണ്ണം കൃഷി വർദ്ധിക്കാഞ്ഞതിനാൽ ആകുന്നു എന്നു ഒട്ടുപേക്ക് വിചാരമുണ്ടു. എന്നാൽ ഒരു വിലകൂടുതൽ ഉള്ളതും ഒരു രാജ്യത്തു മാത്രമായിരുന്നു എങ്കിൽ അതു തന്നേ ഒത്ത കാരണം എന്നു ഓക്കായിരുന്നു. എന്നാൽ ചുറവുമുള്ള എല്ലാ രാജ്യങ്ങളിലും ഇക്കൂടുതൽ വന്നിട്ടുള്ളതാകയാൽ ഇതല്ല കാരണം നാണയങ്ങളുടെ വിലക്കുറവു തന്നേ എന്നു തെളിവായിരിക്കുന്നു. എന്നതുകൊണ്ടു വസ്തുക്കളുടെ വിലകൂടുതൽ നിമിത്തം ഇപ്പോൾ ക്ഷാമമാകുന്നു എന്നു ഒട്ടുപേർ വിചാരിക്കുന്നതു ദോഷതമാകുന്നു. ഇപ്പോൾ വസ്തുക്കൾക്കു വിലകൂടുതൽ വളരെയുണ്ടെങ്കിലും കിട്ടാതെ വരുന്നില്ല. മുൻപു കൊടിയ പഞ്ഞം വരുന്ന സമയത്തും ഇത്ര വിലകൂടുതൽ വന്നിട്ടില്ലെങ്കിലും ഒന്നും കിട്ടാതെ പട്ടിണികിടന്നു അസംഖ്യമാളുകൾ ചത്തുപോയിട്ടുണ്ടു. എന്നാൽ ചിലതു വിചാരിക്കുന്നതിൻവണ്ണം ഇതു ഐശ്വര്യത്തിന്റെ ഒരു ലക്ഷ്യമായിട്ടു എടുപ്പാനുമില്ല. പൊൻ വെള്ളികൾ ഏറുന്നതുകൊണ്ടു മനുഷ്യരുടെ സുഖാനുഭവങ്ങൾക്കു കൂടുതൽ വരുന്നതെന്നില്ല. അവർ ദേഹണ്ഡിച്ചുണ്ടാകുന്ന വസ്തുക്കൾക്കു അധിക വില കിട്ടുമെങ്കിലും അവർ ആവശ്യപ്പെടുന്ന വകെക്കൊക്കയും അധികവിലകൊടുക്കേണ്ടിയും വരുന്നതാകയാൽ അവക്കു അധിക മിച്ചം കാണുകയില്ല. ക്രയവിക്രയങ്ങളിൽ അധിക നാണയങ്ങൾ ചുമപ്പാനും എണ്ണുവാനും ഇടവരുമെന്നു ഒരു കൊച്ചു ദോഷം കൂടെ ഉണ്ടാകുന്നതല്ലാതെ

അതിനാൽ വിശേഷം യാതൊന്നുമില്ല. മുൻപിൽ ൧൦൦ തേങ്ങായിക്കു ൫൦ ചക്രമേ വിലയുണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ. ഇപ്പോൾ ൩൦ ചക്രം കിട്ടും എന്നുവരികിലും മുൻപിൽ ൫൦ ചക്രത്തിനു കിട്ടുന്ന നെല്ലിനു ഇപ്പോൾ ൩൦ ചക്രം കൊടുക്കേണ്ടി വന്നിരിക്കുന്നു. അതുകയാൽ രണ്ടു തേങ്ങായിക്കു ഇടങ്ങഴി നെല്ലു എന്നുള്ളതു അന്നും ഇന്നും വ്യത്യാസം കൂടാതിരിക്കുന്നു. ൦രം മുറനോക്കുമ്പോൾ പഴയ കൊഴുവന്മാരെക്കൊണ്ടു ജന്മികൾ വസ്തു ഒഴിപ്പിക്കുമ്പോൾ ആധാരത്തിലേ അന്തം മാത്രം കൊടുക്കേണ്ടൂ എന്നു നിശ്ചയിക്കുന്നതു മര്യാദയാകുന്നില്ല. ൧൦൦ രാശി അന്തമുള്ളതിനു അതുയും ശ്രുപാ കൊടുത്തു ഒഴിപ്പിക്കേണം എന്നു ചട്ടം വെച്ചാൽ അതിൽ വെച്ചു നഷ്ടമുണ്ടെങ്കിൽ ജന്മികൾക്കല്ല കൊഴുവന്മാക്കാകുന്നു. കൈക്കൂറുകൊടുക്കുന്നതിലും ൦രം ക്രമം തന്നേ പ്രമാണിപ്പാനുള്ളതാകുന്നു.

G. M.

വേദകായ്യങ്ങളെ കുറിച്ചു ഒരു സംവാദം.

(കഴകം പുറത്ത നിവൃത്തിയ ശേക്കം.)

ഗുരുദാസൻ. അവൻ എല്ലാ വസ്തുക്കളെയും ആത്മാവും പ്രകൃതിയും [പ്രധാനവും] എന്നു രണ്ടുവകയാക്കുന്നു രണ്ടിനെയും അനാദ്യം എന്നു വിചാരിക്കയും ചെയ്യുന്നു.

എംഗ്ലീഷുകാരൻ. എന്നാൽ ആത്മാവു സ്രഷ്ടാവായിത്തീന്നു താനെറ സാദ്ധ്യങ്ങൾക്കായിട്ടു പ്രകൃതിയെ പ്രയോഗിക്കയാകുന്നുവോ.

ഗുരുദാസൻ. അല്ല ആത്മാവു മാന്യവും അപേക്ഷരഹിതവും തന്നേ. ആത്മാവിനു സന്തോഷമുണ്ടാകുവാനായിട്ടു പ്രകൃതി ആത്മാവിനോടു ചേർന്നുകൊണ്ടു എന്നതേ ആ മുനി പഠിപ്പിക്കുന്നതു.

എംഗ്ലീഷുകാരൻ. അതു എങ്ങനെയാ ഒക്കുന്നതു. ഇതിൻവണ്ണം നിശ്ചേതന വസ്തുവിനു പ്രവൃത്തിപ്പാൻ കഴിയുന്നതു എങ്ങനെ.

ഗുരുദാസൻ. താഴെപ്പറയുന്ന ഉദാഹരണത്താൽ അവൻ അതിനെത്തെളിവാക്കുന്നു- അതായതു "ആത്മാവു പ്രകൃതിയെ നടത്തുന്നതു പ്രവൃത്തിക്കേണം എന്നുള്ള അന്തരത്തിൽനിന്നല്ല. അയസ്കാന്തം ഇരിമ്പിനെ ആകഷ്ടിക്കുന്നതുപോലെ തന്നിലുള്ള സാമീപ്യത്തിൽ നിന്നാകുന്നു." ആത്മാവു പ്രകൃതിയോടു സമീപിച്ചു വന്നപ്പോൾ

പ്രകൃതി ആകഷ്ണ ശക്തിയാൽ എന്നപോലെ മഹത്തായി തീന്നിട്ട അതിന്റെ വികാശനക്രമം തുടങ്ങി. കാരികയിൽപ്പറെയുന്നതാവിതു "പുല്ലും വെള്ളവും പാലായിത്തീന്ന കിടാവിനെ പോഷിപ്പിക്കുന്നതുപോലെയും കിടാവു വളരുമ്പോൾ പാലു വറ്റിപ്പോകുന്നതുപോലെയും ആത്മാവിന്റെ വിമുക്തിക്കായിട്ട പ്രകൃതി സ്വയമായി പ്രവൃത്തിച്ചു."

എംഗ്ലീഷുകാരൻ. എന്നാൽ അഖിലാണ്ഡത്തിൽ കാണുന്ന മഹിമയേറിയ കായ്ങ്ങളുടെ സംഭവത്തെ ഞെളിവാക്കുവാൻ ഒരു ഉദാഹരണത്തും തീരെ കൊള്ളുകയില്ല. അവ ബാലന്മാരെ മാത്രം രസിപ്പിപ്പാൻ തക്കവയാകുന്നു. ആദ്യം പറെഞ്ഞതു ഹേതുവാദിന്റെ പ്രമാണത്തോടു നേരെ പിഴെക്കയും ചെയ്യുന്നു. "ആത്മാവു പ്രകൃതിയെ അവ തമ്മിൽ അടുത്തപ്പോൾ ആകഷ്ടിച്ചു" എന്നെല്ലൊ പറയുന്നു. അതുകയാൽ ഈങ്ങൾ ചോദിക്കുന്നതു ആർ അവയെ തമ്മിൽ അടുപ്പിച്ചു. അവ അനാദ്യമേ അടുത്തിരുന്നു എങ്കിൽ ഉദാഹരണത്തിന്റെ മുറെക്കു പ്രകൃതി അനാദ്യമായി ആകഷ്ടിക്കപ്പെട്ടിരിക്കെണം. അതിന്റെ ഉല്പത്തി ശാശ്വതമായിരിക്കെണം. എന്നാൽ സൃഷ്ടിപ്പിന്നു ഒരു സമയത്തു ഒരാരംഭമുണ്ടായിരുന്നതു കൊണ്ടു ഇതു അസംഭവ്യമാകുന്നു. ഇതു ആരെങ്കിലും ഒരു കർത്താവു തന്റെ ശക്തികൊണ്ടു നീക്കുന്നത് നാലു സാധിക്കുന്നുള്ളു. അതുകയാൽ കപിലന്റെ യുക്തി തന്നെ ജ്ഞാനവും ശക്തിയുമുള്ള ഒരു സചേതന കർത്താവിങ്കലേക്കു നമ്മെ വഴി തിരിക്കുന്നു. പിന്നെപ്പറെഞ്ഞ ഉദാഹരണത്തിൽ പശുവിന്റെ അകിട്ടുപോലെ പ്രകൃതിയും തക്ക സാദ്ധ്യത്തിനു വ്യവസ്ഥാവിതമായിരിക്കുന്നു എന്നു അനന്തരം വരുന്നു. എന്നാൽ മേൽ പറെഞ്ഞ യുക്തിക്കു അടിസ്ഥാനം തന്നെ പ്രകൃതി അനാകാരം എന്നും അതു ആത്മാവിന്റെ വിമുക്തിക്കായിട്ട പ്രവൃത്തിപ്പാൻ തുടങ്ങുന്നു എന്നും ഉള്ള ഭാവമാകുന്നു. ഒരു ഉദാഹരണങ്ങളും രണ്ടും ഒരു വിസ്മയകരമായ അഖിലാണ്ഡത്തിന്റെ ഉല്പത്തിക്കും നിബന്ധനത്തിന്നും കാരണം പറെവാൻ കൊള്ളാതെയും പോരാതെയുമിരിക്കുന്നു. പണ്ഡിതരേ, ഒരു സമുദ്ദേശത്തെ അവോളം ഫലിപ്പിച്ചാലും അതു ഒരു ഉപമിതിയല്ലാതെ ഉപപത്തിയാകുന്നു. അതുകയാൽ അവയെ തള്ളുന്നതു നമുക്കു ന്യായമല്ല

യോ. ലോകത്തിലുള്ള വിവിധമായ ഉപാദാന കാരണങ്ങളെ ഒരുംപടുത്തി വ്യാപരിപ്പിപ്പാൻ സചേതനനായ ഒരു ആദ്യകാരണനിൽ വിശ്വസിപ്പാൻ ഹേതുവത്തിന്റെ പ്രമാണങ്ങളാൽ നാം കേവലം നിബ്ബന്ധിക്കപ്പെടുന്നു എന്നു വിചാരിക്കുന്നതു ശരിയല്ലയോ. അവനെ കൂടാതെ അകാരണങ്ങൾക്കു വ്യാപാരം തുടങ്ങുവാൻ എങ്ങനെ കഴിയും. അവയുടെ ആദ്യ പ്രേരണത്തിന്നു കപിലൻ പറയുന്ന ന്യായത്തോടും ദുർബ്ബലമായിട്ടു പിന്നൊന്നുമില്ല.

ഇനിയും സങ്കല്പത്തിൽ നിന്നുള്ള യുക്തി എടുത്തു വ്യവഹരിക്കാം. ഹേതുവത്തിന്റെ പ്രമാണങ്ങൾ ഉപാദാനകാരണങ്ങളെ കൊണ്ടു പ്രവൃത്തിപ്പിപ്പാൻ ഒരു സചേതന കർത്തൃകാരണം സൃഷ്ടിപ്പിൽ ഉണ്ടായിരിക്കേണം എന്നു കാണിക്കുന്നുണ്ടു. എന്നാൽ സങ്കല്പത്തിൽനിന്നുള്ള യുക്തിയാൽ ഇതു അധികം തെളിവായിത്തീരുന്നു. ഞാൻ അതിനെ തങ്ങളോടു വിവരിക്കട്ടെ.

നാം വസിക്കുന്ന അഖിലാണ്ഡം വലുതും ചെറുതുമായ വിവിധ വ്യാപദേശങ്ങൾ കൊണ്ടു നിറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ഇങ്ങനെയുള്ളവെക്കു മനുഷ്യർ സദാ തങ്ങളുടെ ബുദ്ധിയെ എല്പിടുത്തുന്നു. മറു ജീവജന്തുക്കളിലും ഒരു വൈഭവം കാണുന്നുണ്ടു. പക്ഷിക്കൂടും, എലിപ്പുനവും കുരുവിക്കൂടും എല്ലാം നിർമ്മിതങ്ങളാകുന്നു. ചില സാദ്ധ്യത്തിന്നായി ഉണ്ടാക്കപ്പെട്ടുമിരിക്കുന്നു. അവ സ്വയമായി വൃക്ഷാദികളെപ്പോലെ മുളെച്ചുണ്ടാകാതെ വേലയുടെ ഫലമായിരിക്കുന്നു. നിയോഗിക്കപ്പെട്ട സാദ്ധ്യത്തിനു തക്കവയുമാകുന്നു. മനുഷ്യരുടെ ഇടയിൽ ഉണ്ടാക്കപ്പെടുന്ന വ്യാപദേശങ്ങളിൽ തൊഴിലാളികൾ ഉണ്ടാക്കുന്നവയെ പ്രത്യേകം പറയാം. നമ്മുടെ വീടുകളും, മേശകളും പെട്ടികളും, പിത്തളപ്പാത്രങ്ങളും, മണ്പാത്രങ്ങളും, പുസ്തകങ്ങളും, രഥങ്ങളും, വള്ളങ്ങളും, ഒക്കെ സൂത്രപ്പണികൾ ആകുന്നു. ഓരോ പ്രത്യേക സാദ്ധ്യങ്ങൾക്കായിട്ടു നിയോഗിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു.

എന്നാൽ ഒരു വസ്തുക്കൾ എല്ലാം നിശ്ചേതന സമീക്ഷയുടെ വേലയാകുമോ? ഇല്ല. അവ സമീക്ഷമേൽ ചൈതന്യം വ്യാപരിക്കയാൽ ഉണ്ടായ ഫലം എന്നും ബുദ്ധികൂടാതെ അവയെ ഉദ്ദേശിപ്പാൻ വഹിയാ എന്നും സർവ്വരും അറിയുന്നു. പിന്നെയും ബുദ്ധിയുടെ കൂടുതൽ കുറെ

വുപോലെയും അതിന്റെ കൈപ്പാങ്ങിലുള്ള വിഭവങ്ങൾക്കു തക്കവണ്ണവും വ്യപദേശത്തിന്നു വ്യത്യാസമുള്ള പ്രകാരം നാം കാണുന്നു. ഒരു മനുഷ്യന്റെ സൂത്രവും വേലയും അസാമാന്യമായി വിശേഷവും ഉപകാരവുമായിരുന്നാൽ അവനെ ബഹു സമർത്ഥൻ എന്നു പറയുന്നു. കൈവേലയിൽ മോശമായിരിക്കുന്നവനോ ദോഷൻ എന്നാകുന്നു പേർ. മിഷ്ടി പട്ടണത്തിൽ രത്നങ്ങളിന്മേൽ എഴുത്തും ഭംഗിയായി പാരസികഭാഷയിൽ അക്ഷരങ്ങളെ കൊത്തിയുണ്ടാക്കിയ കോംവിപ്പെട്ട തൊഴിലാളികളെ കുറിച്ചു നാം എല്ലാവരും കേട്ടിട്ടുണ്ടു. അവരുടെ സാമർത്ഥ്യത്തിന്നു യോഗ്യമായിരിക്കുന്ന സ്തുതിയെ നാം അവർക്കു മനസ്സോടു കൊടുക്കയും ചെയ്യുന്നു. ഇവയൊക്കെയും സാമാന്യ സംഗതികൾ തന്നേ എങ്കിലും അവ സാരപ്രമാണങ്ങളെ നമുക്കു ചൊല്ലിത്തരുന്നു. അവയെ നിത്യ നിദാനത്തൊഴിലുകളിൽ നാം സ്വീകരിക്കുമ്പോൾ സാരകാര്യങ്ങളിൽ നാം ധിക്കരിച്ചാൽ ന്യായമാകയില്ല: വ്യപദേശങ്ങൾ ബുദ്ധിയിൽനിന്നു ഉത്ഭവിക്കുന്നു. അവയുടെ വിശേഷത ബുദ്ധിവൈഭവത്തിന്റെ ഏറ്റക്കുറച്ചിൽ പോലെ ഭേദഗതിയായുമിരിക്കുന്നു.

വ്യപദേശലക്ഷ്യങ്ങളോടു കൂടിയ അസംഖ്യ വസ്തുക്കൾ കൊണ്ടു അഖിലാണ്ഡം നിറഞ്ഞിരിക്കുന്നു, നിർജ്ജീവപദാർത്ഥങ്ങൾ മനുഷ്യരുടെ ഉപകാരത്തിന്നു കൊള്ളുവാൻ തക്കവണ്ണം പല പല ഗുണങ്ങൾ ഉള്ളവയായിരിക്കുന്നു [വൈശേഷികന്മാരുടെ അർത്ഥത്തിൽ ആകുന്നു ഗുണങ്ങൾ എന്നതിനെ ഞാൻ ഇവിടെ പ്രയോഗിക്കുന്നതു] കല്ലുരി എരിയുന്നു, കളിമണ്ണു കലവും കുടവുമാകുന്നു, ജലം വെടിപ്പാകുന്നു, ലോഹാദി തീയിൽ ഉരുകുന്നു, പിന്നെ ജീവജാലങ്ങൾ തങ്ങളുടെ വളർച്ചക്കും വർദ്ധനവിന്നും വേണ്ടി നിയമിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന അതിശയ വ്യൂഹനത്താൽ വിശേഷതപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു, വൃക്ഷങ്ങൾ തങ്ങളിൽ നിറഞ്ഞിരിക്കുന്ന അസംഖ്യമായ ശിരകളിലേ ദ്രവം കൊണ്ടു വളരുന്നു, മരുയും പൂവും ഫലത്തിന്നു വഴിയൊരുക്കുന്നു, കുതിര, മാട, ആന, ഒട്ടകം, എന്നിവ തങ്ങളുടെ ശക്തിയും ചൊടിപ്പും മൂലം തങ്ങൾക്കു മനുഷ്യർ നിശ്ചയിക്കുന്ന വിവിധമായ വേലകൾക്കു കൊള്ളുന്നവയായിരിക്കുന്നു, ഓരോ സംഗതികളിൽനിന്നു നാം മുറെക്കു അനുമാനിക്കേണ്ടുന്നതു എന്തു, ഒരു സചേതനദ്രവ്യത്താൽ

അവ ഉഭവായരാകുന്നു എന്നു തന്നെ അല്ലയോ? നി ശ്ചേതന പ്രകൃതിക്കു അയസ്കാന്തത്താൽ എന്നപോലെ ആകഷ്ടിക്കപ്പെടുകയോ പാലു ജനിപ്പിക്കുന്നതിൽ പശു വിന്റെ അകിടു എന്നപോലെ വ്യാപരിക്കപ്പെടുകയോ ചെയ്യുന്നതിനാൽ ഒരു വസ്തുക്കളെ ഒക്കെയും ഉണ്ടാക്കുവാൻ കഴിയുമോ. അതു അസാദ്ധ്യം തന്നേ. എല്ലാ മനുഷ്യന്നും ഓരോ കൈക്ക അയ്യഞ്ചു വിരൽ ഉള്ളതു എന്തു. എല്ലാവന്നും ഒരുരണ്ടു കണ്ണുള്ളതു കാലിൽ ആകാതെ തലയിൽ ഇരിക്കുന്നതു എന്തു. അവനു രണ്ടു ചെവിയുള്ളതു തലയുടെ മുകളിൽ ആകാതെ ഇരുവശത്തുമായിരിക്കുന്നതു എന്തു. ഫലവൃക്ഷങ്ങൾ എപ്പോഴും ഒരുതരം ഫലം തന്നേ കായിക്കുന്നതു എന്തു. മാവേൽ മാങ്ങായും വാഴേൽ വാഴെക്കായുമല്ലാതെ ഉണ്ടാകുന്നില്ല. നെല്ലുവിതെച്ചാൽ ചാമ വിളയത്തില്ല. കറുത്ത നൂൽകൊണ്ടു നെയ്താൽ കറുപ്പുശീലയെ കിട്ടുന്നുള്ളു. ലോകത്തിൽ മുറയും ക്രമവും ചട്ടവുമാകുന്നു നടക്കുന്നതു. വെളിച്ചവും ഉഷ്ണവും വീശുന്നതിന്നു സൂര്യൻ ദിവസം തോറും കിഴക്കുദിക്കുന്നു. ചന്ദ്രൻ തന്റെ വെണ്മയുള്ള ബിംബത്തെ രാത്രിയിലേ കാണിക്കുന്നുള്ളു. അതുകയാൽ മനുഷ്യരുടെ ഗുണത്തിന്നും സുഖത്തിന്നുമായിട്ടു ക്രമവും ഭംഗിയും വ്യപദേശവും കൊണ്ടു ലോകം നിറഞ്ഞിരിക്കുന്നു എന്നു നാം കാണുന്നു, അതു അങ്ങനെ ആയിരിക്കുന്നതു ചൈതന്യവും ബുദ്ധിയും ഉള്ള ഒരു ഭ്രതത്താൽ നിർമ്മിതമായതിനാൽ തന്നേയാകുന്നു. ഒരു വ്യപദേശങ്ങളുടെയും വേലകളുടെയും വിസ്തീർണ്ണതയിൽനിന്നു ഒരു സചേതന കർത്താവിന്റെ മഹത്വത്തെയും നമുക്കു കണ്ടുകൊള്ളാം. പ്രപഞ്ചത്തിന്റെ സ്രഷ്ടാവിനെക്കുറിച്ചു ന്യായത്തിലും വൈശേഷികത്തിലും യോഗത്തിലും കാണുന്ന ഉക്തികളും സത്യത്തിനു വിരോധമായിരിക്കുന്നില്ല എങ്കിലും അവന്റെ തേജസ്സിന്നും മഹിമെക്കും തക്കതല്ലായ്കയാൽ ആക്ഷേപിക്കേണ്ടതായിരിക്കുന്നു. ഒരു സംഗതിയെക്കുറിച്ചു പതഞ്ജലിയാൽ ചൊല്ലപ്പെട്ട അഭിപ്രായം എന്തെന്നു ദയയോടു പറഞ്ഞു കേൾപ്പിക്കുമോ പണ്ഡിതരേ.

ഗുരുദാസൻ. ഒരുശ്വരൻ ശക്തിയുള്ളവൻ എന്നു അവൻ ചൊല്ലുന്നു. എന്തെന്നാൽ അവന്റെ നാമത്തിൽ അതു അന്തരപ്പെടുന്നു. അവന്റെ അറിവിനു അവധിയില്ലായ്കയാൽ അവൻ സർവ്വജ്ഞനാകുന്നു എന്നും സമ്മ

തിക്കുന്നു. എന്നാൽ സൃഷ്ടിപ്പിൽ ഈശ്വരനുള്ള ഏല്പാടി നെക്കുറിച്ചു അവൻ ഒരു വിവരവും പറയുന്നില്ല.

എംഗ്ലീഷുകാരൻ. എന്നാൽ കാര്യാദികളെ നാം വിവരമായി നോക്കുകയും അഖിലാണ്ഡത്തിൽ കാണുന്ന സങ്കല്പങ്ങളുടെയും വ്യാപദേശങ്ങളുടെയും എണ്ണത്തെ നാം ശോധന കഴിക്കയും ചെയ്താൽ ദൈവത്തിന്റെ സ്വഭാവത്തെയും ശക്തിയെയും ജ്ഞാനത്തെയും നന്മയെയും കുറിച്ചു നമ്മുടെ മനസ്സിൽ ഉന്നത നിനവുകൾ ഉളവാകും. അതിനു നാം എങ്ങും ദൃഷ്ടാന്തങ്ങളെക്കാണുന്നു. അവയെക്കാണിക്കാത്തതായി പ്രപഞ്ചത്തിൽ യാതൊരു വസ്തുവുമില്ല. ആകാശത്തിൽ അവ അംഗുലിയല്ലാത്തവണ്ണം വിസ്താരത്തിൽ കാണപ്പെടുന്നതുകൂടാതെ ഭൂമിയിൽഎത്രയും ചെറുതായിരിക്കുന്ന പ്രാണികളിലും ചെടികളിലും കൂടെ അവ കാണപ്പെടുന്നു. അവയെ വെവ്വേറെവഴി വിവരിച്ചിട്ടു കാര്യമില്ല. അവ മേൽ പറഞ്ഞ ദൈവ ലക്ഷണങ്ങൾക്കു തന്നേ ഉറപ്പു വരുത്തുന്നതാകയാൽ ഉപപത്തികളുടെ എണ്ണം ഏറുന്നതല്ലാതെ വിശേഷമായി ഒന്നും സാധിപ്പാൻ ഉപയോഗമാകയില്ല.

അഖിലാണ്ഡത്തിലേ ഉപാദാനകാരണങ്ങളെക്കൊണ്ടു പ്രവൃത്തിക്കുന്നതിനു ആദ്യകാരണനായിട്ടു ഒരു കർത്തൃകാരണൻ ഉണ്ടെന്നു വിശ്വസിക്കേ നമുക്കു പാങ്ങുള്ളൂ. അഖിലാണ്ഡത്തിൽക്കാണുന്ന വ്യാപദേശ നിബന്ധനത്തിൽനിന്നു ഈ മഹാ കാരണൻ എത്രയും ബുദ്ധിയും ശക്തിയും നന്മയുമുള്ളവനാകുന്നു എന്നും നാം വിശ്വസിക്കേണ്ടി വരുന്നു. ഇങ്ങനെയുള്ള ഭൂതത്തെയാകുന്നു നാം ഈശ്വരൻ എന്നു വിളിക്കുന്നതു. നാം അവനെ ഭൂതങ്ങളിലേക്കു ശ്രേഷ്ഠനും തേജോമയനും എന്നുവെച്ചു ബഹുമാനിപ്പാനുള്ളതാകുന്നു. മറ്റു ഭൂതങ്ങൾക്കു ആധാരമായ മൂല ഭൂതമാകയാൽ അവൻ നിരാധാരൻ ആകുന്നു. ആകയാൽ സ്വയംഭവത്തിനുള്ള ശക്തി അവനുണ്ടായിരിക്കണം. അവൻ ഇരിക്ക അവശ്യമാകുന്നു. അവൻ ഇല്ലാതാകുവാൻ പാങ്ങില്ല. ഒന്നിനും അവന്റെ ഇരിപ്പിനെ ഇല്ലായ്മ ചെയ്കകൂടാ. ആകയാൽ അവൻ സ്വയാധാരൻ എന്നു പ്രത്യേകം പറയാകുന്നതാകുന്നു. അഖിലാണ്ഡത്തിന്റെ അവധിയില്ലാത്ത വിസ്തീർണ്ണതയും അതിൽ അടങ്ങിയിരിക്കുന്ന സാധനങ്ങളുടെ പെരുപ്പവും സ്വഭാവ ഹേതുകങ്ങളുടെ ശക്തിയും വേഗത

യും ഇവയെല്ലാം അവന്റെ ശക്തിയുടെ പെരുമയെക്കാണിക്കുന്നു. അഖിലാണ്ഡത്തിൽ കാണുന്ന വ്യപദേശങ്ങളുടെ വലിപ്പവും പെരുപ്പവും തരഭേദവും അവന്റെ അവർണ്ണനീയമായ ജ്ഞാനത്തിന്നു ദൃഷ്ടാന്തമാകുന്നു. ജീവജന്തുക്കളുടെ രക്ഷിക്കും സുഖത്തിന്നും ദുഃഖത്തിന്നും അവ അതിശയമായി ഉപകരിക്കുന്നതു അവന്റെ നന്മെക്കു സാക്ഷിയാകുന്നു. ലോകത്തിന്റെ സൃഷ്ടാവായിട്ടും അതിന്റെ നിത്യപരിപാലകനായിട്ടും അതിന്റെ നിരന്തരയുപകാരിയായിട്ടും അതിന്റെ കരുണയുള്ള പിതാവായിട്ടും മനുഷ്യക്കു ന്യായസിദ്ധമായ് രിക്കുന്ന ഭ്രമം ഇപ്രകാരമുള്ളവനാകുന്നു. ഇങ്ങനെയുള്ള ഉപപത്തികളോടു കൂടെ സകലവും യദൃച്ഛയാ ഇല്ലായ്മയിൽനിന്നു ഉണ്ടായി എന്നുള്ളതിന്നു കപിലന്റെയും ബൌദ്ധന്മാരുടെയും ജൈനന്മാരുടെയും യുക്തികളെ ഒത്തുനോക്കുമ്പോൾ അവ എത്ര ദുർബ്ബലമായിക്കാണപ്പെടുന്നു. ഈത്തരം മതത്തെ നാം തള്ളേണം. അവൻ ഉണ്ടെന്നും അവൻ തന്നെ അന്വേഷിക്കുന്നവക്കു സമ്മാനം നല്കുന്നവൻ എന്നുമുള്ള വിശ്വാസത്തെ നാം ന്യായത്തിൻ വാദത്തെ അനുസരിച്ചു കൈക്കൊള്ളേണം.

ഒരു സംഗതിയെ പറ്റിയുള്ള സംവാദം ഒരു വാക്കുകൊണ്ടു തീർന്നു.

അദ്വൈതം.

എംഡ്രീഷ്യു ജഡ്ജിയും അവന്റെ സ്നേഹിതന്മാരും തമ്മിൽ പുറകാലെ ഉണ്ടായ വാദം ഒരു ശ്വരന്റെയും അഖിലാണ്ഡത്തിന്റെയും സ്വഭാവത്തെക്കുറിച്ചു വേദാന്തികൾക്കു മുഖ്യമായിരിക്കുന്ന ഉപദേശം സംബന്ധിച്ചായിരുന്നു. ആ മതത്തിലും അതിനു വിരോധമായി ഹിന്ദുവിജ്ഞാനികൾ പറയുന്ന ആക്ഷേപങ്ങളിലും ഗ്രന്ഥകാരന്നു നല്ല ഊടം ഉണ്ടായിരുന്നു എങ്കിലും തർക്കം മുഖ്യമായിട്ടു നടന്നതു വേദാന്തികളിൽ ചില പണ്ഡിതന്മാരുമായിട്ടായിരുന്നു. വേദാന്തമതശേഖരത്തിലെ മുഖ്യ ഗ്രന്ഥകർത്താക്കന്മാരിൽ ഒരു പണ്ഡിതൻ വാദം ആദ്യം ആരംഭിച്ചു.

വേദാന്തി. വേദാന്ത ശാസ്ത്രത്തിന്റെ നിബന്ധാവു വേദവ്യാസൻ ആകുന്നു. എന്നാൽ അവൻ ബ്രഹ്മസൂത്ര

ങ്ങളെ ഉണ്ടാക്കിയതു വേദങ്ങളിലേ ഉപനിഷത്തുകളിൽ നിന്നായിരുന്നു എന്നു പറയുന്നു. ഓരോ ഉപനിഷത്തുകൾ അംഗീരസു മുതലായ മഹാ ഋഷികളാൽ ഉണ്ടായ പ്രോക്തങ്ങളാകുന്നു. അവർ തങ്ങളുടെ ശിഷ്യന്മാക്കു ഉപദേശിച്ചുകൊടുത്തു. അവനിൽനിന്നു ശേഷം പേരു പഠിച്ചു. ഇങ്ങനെ ഇക്കാലം വരെ അവ മാഞ്ഞുപോകാതെ നില്ക്കുന്നു.

എംഗ്ലിഷുകാരൻ. ഓരോ ദർശനത്തിൽ സാരമായ ഭാഗം ബ്രഹ്മത്തെക്കുറിച്ചുള്ളുപദേശമാകുന്നു എന്നു ഇനിക്കു തോന്നുന്നു, സർവ്വ വല്ലഭനായ ദൈവം ഒരുവൻ ഉണ്ടെന്നു വിശ്വസിക്കുന്നതിനുള്ള ഉപപത്തികളെ നാം ശോധന ചെയ്തില്ലൊ. എന്നാൽ ദൈവം സർവ്വവും എന്നും സർവ്വവും ദൈവം എന്നുമുള്ള വാദത്തെ നമുക്കു ഇനിയും ശോധന ചെയ്യാം. അതുകയാൽ പണ്ഡിതരേ നിങ്ങളുടെ പ്രമാണപ്പെട്ട പുസ്തകങ്ങളിൽ ഓരോ ഉപദേശത്തെ എങ്ങനെ വിവരിച്ചിരിക്കുന്നു എന്നു പറഞ്ഞു കേട്ടാൽ കൊള്ളാം.

വേദാന്തി. ശ്രുതിയിൽ പറയുന്നതാവിതു. "അഖിലാണ്ഡം എല്ലാം ബ്രഹ്മം അതുകൊണ്ടു." ഓരോ ഉക്തി വേദാന്ത ഉപനിഷത്തുകളിൽ ഒക്കെയും ഭാഷാ മാറാമായി പിന്നെയും പിന്നെയും ആവർത്തിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. അഖിലാണ്ഡം അവനിൽനിന്നു ഉത്ഭവിച്ചതു ഇന്നപ്രകാരമെന്നു കാണിക്കുന്നതിനു വളരെ നിദർശനങ്ങളെയും അവയിൽ കാണുന്നു. ചിലന്നിയിൽനിന്നു നൂലും ഭൂമിയിൽനിന്നു സസ്യവും ജീവജന്തുക്കളിൽനിന്നു രോമവും ഏതുപ്രകാരം ഉണ്ടാകുന്നുവോ അപ്രകാരം അക്ഷയബ്രഹ്മമായ ബ്രഹ്മത്തിൽനിന്നു അഖിലാണ്ഡം ഉണ്ടായിരിക്കുന്നു.

എംഗ്ലിഷുകാരൻ. ഇപ്പറഞ്ഞതു സർവ്വത്തെയും കുറിച്ചാകുന്നുവോ യാതൊന്നും ഒഴിയപ്പെട്ടിട്ടില്ലയോ.

വേദാന്തി. യാതൊന്നുമില്ല, നേരേമറിച്ചു പല തരത്തിലുള്ള ഒറ്റ വസ്തുക്കളെ അവന്റെ പ്രകടീകരണത്തിന്റെ എണ്ണങ്ങളായി പല സ്ഥലങ്ങളിലും കാണിച്ചിരിക്കുന്നു "അവൻ അഗ്നിയാകുന്നു. അവൻ സൂര്യനും ചന്ദ്രനുമാകുന്നു. അവൻ വായുവാകുന്നു. അവൻ വെള്ളമാകുന്നു" "നീ സ്ത്രീയാകുന്നു. നീ പുരുഷനാകുന്നു. നീ യുവാവാകുന്നു. നീ യുവതിയാകുന്നു, പിറന്ന വസ്തു എ

ല്ലാം പറക്കുന്നതൊക്കെയും കാലങ്ങളും നീ തന്നേ. നീ സമുദ്രമാകുന്നു. അഖിലാണ്ഡം നിന്റെ മുഖമാകുന്നു" എന്നിങ്ങനെയുള്ളവ തന്നേ.

എംഗ്ലീഷുകാരൻ. മനുഷ്യാത്മാവും ബ്രഹ്മത്തിന്റെ ഒരംശമാകുന്നു എന്നു സ്പഷ്ടമായിട്ടു പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടോ. തങ്ങൾ എടുത്തു പറഞ്ഞതു കൂടാതെ മറ്റു തെളിവായ വാക്യങ്ങൾ അതിനുണ്ടോ.

വേദാന്തി. തീപ്പൊരി തീയുടെ അംശമായിരിക്കുന്നതുപോലെ ആത്മാവും പരംശ്വരന്റെ അംശമാകുന്നു എന്നു വേദവ്യാസൻ തെളിവായിട്ടു പറയുന്നു. അവർ തമ്മിലുള്ള സംബന്ധം സമസ്യവും ശകലവും തമ്മിലുള്ളതാകുന്നു. ശരീരം നിർമ്മാണമായപ്പോൾ ബ്രഹ്മം അതിനകത്തു പ്രവേശിച്ചു അവിടെ സ്ഥിതമായിരിക്കുന്ന ഹൃദയകമലത്തിന്മേൽ വാസമായി എന്നു ഉപനിഷത്തുകളിൽ ചൊല്ലിയിരിക്കുന്നു. ആകയാൽ, ദേഹത്തിന്നു അതിന്റെ നവദ്വാരങ്ങളോടു കൂടെ ബ്രഹ്മത്തിന്റെ പട്ടണം എന്നു പേരായിരിക്കുന്നു.

എംഗ്ലീഷുകാരൻ. അഖിലാണ്ഡം ബ്രഹ്മത്തിൽനിന്നുണ്ടായി അവനിൽ പിന്നെയും ലയിക്കുന്നു എങ്കിൽ അവന്റെ തത്വത്തിൽ എന്തുമാത്രം പരം വിവിധമായ വിഷയങ്ങളിൽ ഉൾപ്പെട്ടു കാണും.

വേദാന്തി. നാലിട്ടു ഒരംശം കാണുമെന്നു യജുർവ്വേദത്തിൽ ചൊല്ലിയിരിക്കുന്നു.

അന്തരീക്ഷം.

ചില ദേശങ്ങളിൽ പെയിലും മഴയും പെരുമാനവും കാർമേഘവും ഹിമവും കലുഴയും കുളിരും ഉഷ്ണവും ഒഴിയാതെ മാറി മാറി വരുന്നുണ്ടെല്ലോ. അങ്ങനെ പലമാതിരി ദിഗ്വായു (Climate) ഉള്ളേടത്തെ ജനങ്ങൾക്കു അതാതിലുള്ള പരിചയവും എത്രയും സഹജം തന്നേ: എന്നു വരികിലും പരം മാറ്റങ്ങൾക്കൊക്കെയും അവലംബിതമായിരിക്കുന്നതു എന്തിന്മേൽ എന്നു അറിയുന്നവരും ആകാശങ്ങളിൽ കാണുന്ന അതിശ്രേഷ്ഠമായും തുലോം അപൂർവ്വമായും ഉള്ള വിശേഷ ദർശനങ്ങളുടെ ഉത്ഭവത്തെ പറയാകുന്നവരും എത്ര ചുരുക്കം. കാറിന്റെ സാധാര

ണ ഗതിക്രമം ഇന്നപ്രകാരമെന്നു വണ്ണിപ്പാനും ഇടി വാം മിന്നലിന്റെയും പലനിറമായ മഴവില്ലിന്റെയും രഹസ്യോത്ഭവം എന്തെന്നു പറവാനും നമ്മിൽ ആക്കു കഴിയും? വടക്കേ രാജ്യങ്ങളിൽ ശീതകാലത്തിൽ മഴക്കാ റില്ലാത്ത രാത്രിയിൽ വടക്കേ ചക്രവാളം (Horizon) ചില പ്പോൾ ശോഭയുള്ള കൊള്ളിമീനോടൊപ്പം പടർന്നു ജ്വലി ക്കുന്നതെന്തുകൊണ്ടു? അല്ലെങ്കിൽ ആകാശമണ്ഡലത്തി ൽനിന്നു ചുട്ടപഴുത്ത ലോഹക്കല്ലുകൾ ചിലപ്പോൾ താ ഴെ വന്നു വീഴുന്നതെന്തുകൊണ്ടു? എന്നു വിസ്തരിച്ചു പറയാകുന്നവർ എത്രപേർ കാണും.

ഉന്നതമായ മാനുഷ ബുദ്ധിക്കു തന്നെയും ഗ്രഹി പ്പാൻ വഹിയാത്തതായ രഹസ്യങ്ങൾ ഇവയോടു സം ബന്ധിച്ചിട്ടുണ്ടു എന്നുവരികിലും അവയിൽ നമുക്കു നി ശ്ചയപ്പെടുത്താകുന്ന കാര്യങ്ങൾ വളരെയുണ്ടു. കൊള്ളി മീൻശാസ്ത്രം അഭ്യസിച്ചിട്ടുള്ള ഒരുത്തനു അതാതു മേ ഘത്തിനുള്ള പ്രത്യേക സാദ്ധ്യം ഇന്നതെന്നറിയാം. കാ റു ഇന്നവശത്തോട്ടടിക്കുന്നു എന്നറിയുന്നതു അവനു സാരം. നിറഞ്ഞ ഒരു കഥയാകുന്നു. ശാന്തമായ മഞ്ഞും വലിയ മുഴക്കമുള്ള ഇടികളും രണ്ടും ഒരുപോലെ അവ നു സാരം തന്നേ. മുൻപേ തന്നെ നാം വളരെ അറി ഞ്ഞിട്ടുണ്ടു വിജ്ഞാനത്താൽ ലഭിക്കുന്ന അറിവുകൊണ്ടു ക്രമേണെ അതിലും അധികം നാം അറികയും ചെയ്യും.

നമുക്കു വായുവിനെയും അതിന്റെ യോഗത്തെയും മനുഷ്യന്റെ ഉപകാരത്തിന്നായിട്ടുള്ള അതിന്റെ പല അംശങ്ങളുടെ പ്രയോഗത്തെയും കുറിച്ചു വിചാരിക്കാം. നമ്മുടെ ഭൂഗോളത്തെ മൂടിയിരിക്കുന്നതായിട്ടു രണ്ടു സമുദ്രം ഉണ്ടു. ഒന്നു ചിലെടത്തുമാത്രമുള്ളതും മറ്റൊന്നു ആകപ്പാടെ എല്ലാടത്തുമുള്ളതും. ഇവയിൽ ജലസമുദ്രം ഭൂമിയുടെ ഉപരിഭാഗത്തിൽ താണ സ്ഥലങ്ങളിൽ ഒക്കെ യും സ്ഥിതിചെയ്കയും പർവ്വതനിരകൾ വൻകരകൾ ദ്വീ പുകൾ മുതലായ ഉയർന്ന സ്ഥലങ്ങളിൽ കേറി സ്ഥിതി ചെയ്യാതെയിരിക്കയും ചെയ്യുന്നു. ഇതുകൂടാതെ ഭൂമിയെ മു ഴുവനും ഒരു പ്രസന്നസാൽവാകൊണ്ടെന്നപോലെ ചു റ്റിപ്പൊതിഞ്ഞിരിക്കുന്നതായ ഒരു വായു സമുദ്രം ഉണ്ടു. മത്സ്യങ്ങളും തിമിംഗലങ്ങളും സഞ്ചരിക്കുന്നതുപോലെ ഭൂമി സമുദ്രത്തുടെ പക്ഷികൾ പറന്നു നടക്കയും ഞണ്ടു കളും ഓട്ടി മത്സ്യങ്ങളും എന്നപോലെ മനുഷ്യരും മറ്റു

സ്തനപായികളും (Mammalia) ഒരം വായു സമുദ്രത്തിന്നടിയിൽ കൂടെ നടക്കയും ചെയ്യുന്നു.

ഒരം കായ്ങ്ങളെ കുറിച്ചു നല്ല അറിവുണ്ടാകുന്നതുപോലെ വായുവിനെയും എല്ലാ ബാഷ്പങ്ങളെയും (Gases) കുറിച്ചു അവ അദ്ധ്യാത്മമയമെന്നു ജനങ്ങൾ വിചാരിച്ചുപോകെ പാങ്ങുള്ളു. അവെക്കു നിരാകാരതത്വങ്ങൾ നല്ലപോലെ ഉണ്ടായിരിക്കാം എന്നല്ലാതെ അതിലധികമൊന്നും കാണുകയില്ല. അവ വെള്ളമോ പാറയോ പോലെ തൂക്കുകയും അളക്കുകയും ശോധന കഴിക്കുകയുംചെയ്യാകുന്ന പദാർത്ഥങ്ങളാകുന്നു എന്നു പ്രകൃതവിജ്ഞാനി അറിയുന്നുണ്ടു. രസായനൻ (The chemist) പലമാതിരി വായു ഉണ്ടെന്നും അന്തരീക്ഷത്തിൽ വളരെസാധനങ്ങൾ മിശ്രമിച്ചിട്ടുണ്ടു എന്നും അറിയുന്നു. അവയെന്തെല്ലാമെന്നു അവനോടു ചോദിച്ചാൽ അമ്ലലവണാദികളും ദ്രാവ്യപദാർത്ഥങ്ങളും അനേക നദികളിൽനിന്നു സദാ കടലിലേക്കു ഒഴുകി വീണുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന പ്രകാരം ഏറെക്കുറെ നീരാവിയോടു കൂടെ അമ്ലകരബാഷ്പവും (Oxygen) യവക്ഷാരബാഷ്പവും (Nitrogen) യവക്ഷാരാമ്ലം (Nitric acid) കൂടാതെ അല്പം അംഗാരാമ്ലവും (Carbonic acid) അമ്മോനിയായും (Ammonia) സുഗന്ധ സസ്യപുഷ്പാദികളിൽനിന്നും വെള്ളം കെട്ടി നില്ക്കുന്ന ചതുപ്പുനിലങ്ങളിലോ അഗ്നി പർവ്വതങ്ങളിലോ നിന്നും മറ്റു പല കൈവഴികളിൽനിന്നും വിഷകരമോ ഇമ്പകരമോ ആയ ബാഷ്പങ്ങളും ആവികളും നമുക്കു മേലുള്ള വിസ്തീർണ്ണ സമുദ്രത്തിലേക്കു കരേറുന്നുണ്ടു എന്നു അവൻ പറയും.

ആദ്യം തന്നെ അമ്ലകരബാഷ്പം വായുവിന്റെ അംശഗണങ്ങളിൽ ഒന്നായിട്ടു കൂട്ടാം. ഒരം ആത്മതകരമായ ബാഷ്പം മറ്റൊരു ദ്രവ്യാംശമാകുന്ന ജലജബാഷ്പത്തോടു Hydrogen) യോജിക്കുന്നതിനാലത്രേ നീരുറവകളിലും ആറുകളിലും തടാകങ്ങളിലും കടലുകളിലും കിടക്കുന്ന വെള്ളമൊക്കെയും ഉണ്ടാകുന്നതു. അതു മറ്റു ചില വസ്തുക്കളോടുകൂടെ ചേർന്നു ചുണ്ണാമ്പുകല്ലു വെണ്മണ്ണുമുതലായി ഭൂഗോളത്തിന്റെ കട്ടിയായ വസ്തുക്കൾ ഒക്കെയും ഉണ്ടാകുന്നു. സകല മൃഗസസ്യാദികളിലും ഇതിന്റെ വളരെ അംശം കാണും. ഒരം ദ്രവ്യാംശം ജീവാജീവ വസ്തുക്കളിലും മനുഷ്യ കൃതികളിലും പ്രകൃതിയാൽ ധാരാളമായിട്ടുള്ളതാകകൊണ്ടു പഞ്ചേന്ദ്രിയങ്ങളാൽ നമുക്കു അറിയാകുന്ന എ

ല്ലാവസ്തുക്കളും തൂക്കിയാൽ നേരേ ഒന്നുപാതി അമ്ലകാ
ബാഷ്പമായിരിക്കും എന്നു സംശയം കൂടാതെ നിണ്ണയി
ക്കാം. ഓരോ ബാഷ്പംനമുക്കു ചുറവും സഞ്ചരിക്കുന്ന വായു
വിൽ മിശ്രപ്പെടാതെയിരിക്കുന്നു. ഓരോ പരികർമ്മിക്കുള്ളതാ
യ അപൂവ്വ ദർശനങ്ങളെ ദിവസേനെ മനുഷ്യർ കണ്ടും
ഇതു ധാരാളമായി നിറഞ്ഞിരിക്കുന്ന ശോഭരപ്പുരയായ
അന്തരീക്ഷത്തിൽനിന്നു വളരെ നാം അവൻ ഉപജീ
വിച്ചും ശ്വസിച്ചും വന്നു എന്നുമാത്രമല്ല അവനു നാ
ഴിക തോറുമുള്ള ആവശ്യങ്ങൾക്കു ശുശ്രൂഷ ചെയ്യുന്നാ
യിട്ടു ഇതിനെ ദാസനാക്കി കൊള്ളിച്ചും വന്നു എന്നുവ
രികിലും ഇതു നിറവും മണവുമില്ലാത്ത ബാഷ്പമാകകൊ
ണ്ടു ഇങ്ങനെയൊരു വസ്തു ഉണ്ടെന്നു പോലും അവൻ
അറിഞ്ഞുപോലുമില്ലാഞ്ഞു. ഓരോ. കഴിഞ്ഞ എണ്ണൂറു വർഷത്തിനി
ടയിൽ മാത്രമേ അവൻ അതിന്റെ വസ്തുത അറിഞ്ഞുള്ളു.
അന്തരീക്ഷത്തിലേ അമ്ലകരബാഷ്പം കൊണ്ടു മാത്രമാക
ന്നു മൃഗജീവങ്ങൾ ജീവിക്കുന്നതു. ഓരോ ബാഷ്പമില്ലാത്തെ
ടത്തു മനുഷ്യന്നാകട്ടെ ജീവനുള്ള യാതൊന്നിന്നാകട്ടെ
ജീവിപ്പാൻ കഴികയില്ല. ഒരു പക്ഷിയെയൊ ഓന്തിനെ
യൊ വായുവിനെ വലിച്ചെടുക്കുന്ന സൂത്രപ്പെടത്തിൽ
(Air pump) ഇടുകയൊ ഓരോ ബാഷ്പമൊട്ടുമില്ലാത്ത അന്ത
രീക്ഷത്തിൽ വിടുകയൊ ചെയ്താൽ നിമിഷം ശ്വാസം
മുട്ടി ചത്തുപോകും. വായുവിൽ ഉള്ള അമ്ലകരബാഷ്പംകൊ
ണ്ടാകുന്നു തീ എരിയുന്നതു. കൊല്ലൻ ഉലയിൽ തുരുത്തി
വെച്ചു ഊതുന്നതെന്തിനു? അധികം കാറ്റു ഒന്നിച്ചു ഹോ
മത്തോടെ ചെന്നു തീ കത്തി കരിക്കു പിടിക്കുന്ന വകെ
ക്കല്ലയൊ. തുരുത്തിയിൽ കൂടെ അധികം കാറ്റു ചെല്ലു
ന്നതിനാൽ അധികം അമ്ലകരബാഷ്പം തീയിൽ കൂടെ ക
ടക്കുന്നതാകകൊണ്ടു തീ നല്ലപോലെ കത്തുന്നു. വായു
തീരെയില്ലായിരുന്നാൽ തീ തീരെ കത്തുകയില്ല എന്നു
എല്ലാവക്കും അറിയാമെല്ലൊ. ആകയാൽ അമ്ലകരബാ
ഷ്പം ശ്വസനത്തിന്നും അഗ്നിജ്വലനത്തിന്നും അത്യാവ
ശ്യമെന്നു മാത്രമല്ല അതിന്റെ സഹായം കൂടാതെ പൂ
ണ്ണമാകാത്ത മറനേകം കർമ്മങ്ങൾ ഭൂമിയിൽ ഉണ്ടു താ
നും. എന്നാൽ അമ്ലകരബാഷ്പം തന്നേയുള്ള ഒരു അന്തരീ
ക്ഷത്തിൽ നാം പാർത്തിരുന്നു എങ്കിൽ തീയെല്ലാം ഭയങ്ക
രമായ അഗ്നിപ്രളയമായി കാണായിരുന്നു. എന്നല്ല ന
മ്മുടെ ശ്വസനത്തിനു വേഗം കൂടി ജ്വരം പിടിപെട്ടു നി

മിഷ്ടം മരിച്ചും പോകയെന്നെ. അതുകയാൽ അന്തരീക്ഷത്തിൽ ഒരു പങ്കു അമ്ലകരബാഷ്പത്തിന്നും നാലു പങ്കു യവക്ഷാരബാഷ്പം വീതം ഉണ്ടായിരിക്കകൊണ്ടു ഒരു തുടം പാരായത്തിൽ നാലുതുടം വെള്ളമൊഴിച്ചാൽ അതിന്റെ ശക്തി കുറഞ്ഞുപോകുന്നതുപോലെ അമ്ലകരബാഷ്പത്തിന്റെ ശക്തിയെ കുറെച്ചു കളയുന്നു. ഒരു യവക്ഷാരബാഷ്പവും അമ്ലകരബാഷ്പത്തെപ്പോലെ നിറമാകട്ടെ രുചിയാകട്ടെ മണമാകട്ടെ ഇല്ലാത്തതാകുന്നു. ഈ അമ്ലകരബാഷ്പം പോലെ അല്ല നേരെമറിച്ചു തുലോം മന്ദതയുള്ളതത്രേ. ഇതു ഒരു ഉറക്കംതൂങ്ങിപ്പുങ്കാരൻ ആകുന്നു. നമുക്കു ചുറുമുള്ളഅണുബന്ധനത്തിലെങ്ങും ഇതിന്നു ഒരു പങ്കുമില്ല. ഇതുകൊണ്ടുള്ള ഉപകാരം മനുഷ്യന്നു വന്നതു ചൊവ്വേനേരെയല്ല എന്നു തന്നേ പറയാം.

വായുവിൽ പതിനായിരം പങ്കിൽ മൂന്നു കഷ്ടിച്ചാൽ ഒരു പങ്കു അംഗാരാമ്ലമുണ്ടു. ചുണ്ണാമ്പുചൂളയിൽനിന്നു പുറപ്പെടുന്നതു ഒരു ബാഷ്പമാകുന്നു. മദ്യച്ചാറുകളിൽനിന്നും നുരയുള്ള മദ്യങ്ങളിൽനിന്നും പുറപ്പെടുന്നതായ കുത്തലും ഉഗ്രവുമുള്ള ബാഷ്പവും ഇതു തന്നേ. വലിയ അഗാധമുള്ള കല്ക്കരിഖനികളുടെ അടിവാരത്തിൽ ചിലപ്പോൾ ഒരു ബാഷ്പം അധികം ഉണ്ടാകയും അതു മനുഷ്യരെ ചിലപ്പോൾ ശ്വാസംമുട്ടിച്ചു കൊല്ലുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ടു. ഈ മനുഷ്യന്റെയും മറ്റെല്ലാ മൃഗങ്ങളുടെയും പപ്പുസുകളിൽനിന്നു (Lungs) ഉത്ഭവിക്കയും അവ അന്തരീക്ഷത്തിലേക്കു വിടുകയും ചെയ്യുന്നു. ഒരു ബാഷ്പത്തെ അധികം ശ്വസിക്കുന്നതിൽ വെച്ചു ഉപദ്രവമാകുന്നു ഉള്ളതു. എന്നാൽ ഇതിന്നു സാധാരണവായുവിൽ അരവാശി ഭാരമുണ്ടായിരുന്നാലും ഇതു അന്തരീക്ഷത്തിൽ ചെല്ലുന്ന ഉടൻ തന്നേ ചിതറിപ്പോകും. അതാതിന്നു പ്രത്യേകമുള്ള ഭാരം എത്രമാത്രമായിരുന്നാലും എല്ലായ്പോഴും പുണ്ണുമായിട്ടും തുല്യമായിട്ടും മറെറാരു ബാഷ്പത്തിൽ കൂടെ വ്യാപിക്കും. ഒരിക്കൽ മിശ്രപ്പെട്ടാൽ പിന്നെ യാതൊരു യന്ത്രബലംകൊണ്ടും അവയെ വേർപ്പെടുത്തുവാൻ കഴിയുന്നതല്ല. ഇതുനിമിത്തം അംഗാരാമ്ലം മൃഗക്കൂട്ടങ്ങൾ ഉള്ള സ്ഥലത്തു തുലോം സമൃദ്ധിയായും വലിയ തടാകത്തിന്മേലോ കടലിന്മേലോ വെള്ളംകൊണ്ടു ഒരു ബാഷ്പം ഉവിക്കുനിമിത്തം അതു അല്പമായും കണ്ടെത്തപ്പെടുന്നു എന്നു വരികിലും അന്തരീക്ഷം എവിടെയെല്ലാം ഉണ്ടോ അവി

ടെയൊക്കെയും ഇതും ഉണ്ടു. ഇതുണ്ടെന്നു ഏതു സമ
ത്തെങ്കിലും സാക്ഷിക്കാം. കുറേ ചുണ്ണാമ്പുവെള്ളം ഒ
പരന്ന പിഞ്ഞാണത്തിൽ കാറ്റത്തു വെക്കുമ്പോൾ
ലെ ചുടുന്ന പാടകൊണ്ടു അതു എന്തുമാത്രമുണ്ടെന്നും
രു വിധമായിട്ടു അറിയാം.

മൃഗ സസ്യാദി പദാർത്ഥങ്ങൾ അഴുകുമ്പോൾ ഒക്കെ
യും അമ്മോനിയാ ഉണ്ടാകും. ഒരു അമ്മോനിയാ വായു
ന്റെ മറ്റൊരു പ്രത്യേക അംശം അതുകൊണ്ടു എങ്കിലു
അംഗാരാമ്ലത്തോടും തന്നെ വായുവിൽ കാണുകയില്ല. ഈ
തു അന്തരീക്ഷത്തിന്റെ അൻപതു ലക്ഷത്തിൽ ഒരു
ങ്കു മാത്രമേയുള്ളു, എന്നാൽ ഒരു രസായനൻ പുതുതായി
ട്ടു പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയ പുസ്തകത്തിലും മറ്റൊരുത്തൻ
പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തീട്ടില്ലാത്ത പരിശോധനയിലും അമ്മോ
നിയാ മേൽ പറഞ്ഞതിലും തുലോം കുറച്ചേയുള്ളു എ
ന്നു കാണിച്ചിരിക്കുന്നു. മിന്നൽ വന്നു കടന്നുപോകുന്ന
സ്ഥലങ്ങളിൽ ഒക്കെയും അതു വെള്ളത്തോടു സംബന്ധി
ച്ചു അമ്ലകരബാഷ്പത്തെയും യവക്ഷാരബാഷ്പത്തെയും
മ്മിൽ രയോജിപ്പിക്കുന്നതിനാൽ അതുകൊണ്ടു യവക്ഷാരമു
ണ്ടാകുന്നതു. എന്നാൽ അതു അധികം ഉണ്ടാകാത്തതു
കൊണ്ടും കൊടുങ്കാറ്റുകൊണ്ടുണ്ടാകുന്ന മഴ അതിനെ
സാധാരണമായി കൊണ്ടുവരുന്നതാകകൊണ്ടും അതു
അന്തരീക്ഷത്തിലേ ഒരു പ്രത്യേക അംശം എന്നു പറ
ഞ്ഞുകൂടാ.

മനുഷ്യ മൃഗാദികൾ ശ്വസിക്കുന്നതുകൊണ്ടു വായുവിൽ
ഉള്ള അമ്ലകരബാഷ്പം സദാ കുറെകയും അംഗാരാമ്ല
കൂടുകയും ചെയ്യുന്നതിനാൽ ശ്വാസം വലിക്കുന്നതിനു
അന്തരീക്ഷം കൊള്ളരുതാതായി തീരുന്നു എന്നു കണ്ടിരി
ക്കുന്നു. ഒരു ഭംഗിയുള്ള ചട്ടംകെട്ടുകൊണ്ടു ഇതിനു ഒരു
പ്രതിവിധിയുണ്ടാക്കീട്ടില്ലാഞ്ഞു [എങ്കിൽ ഇതിൻ ഫല
ങ്ങൾ പിന്നാലേയുള്ള സന്തതിയിൽ വളരെയായിരുന്നേ
നെ.

അമ്ലകരബാഷ്പവും അംഗാരാമ്ലബാഷ്പവും വേണ്ടു
വിധമെ അന്തരീക്ഷത്തിൽ കൊള്ളിച്ചിരിക്കുന്ന ചന്ത
മായ ചട്ടംകെട്ടിനെ നമുക്കു വിസ്തരിക്കാം. മുൻ പറ
ഞ്ഞപ്രകാരം മൃഗങ്ങൾ ശ്വസിക്കുന്നതിനാൽ അമ്ലകര
ബാഷ്പം കുറെകയാകുന്നു ഉള്ളതു. ഒരു പ്രമാണം മനു
ഷ്യൻ പക്ഷികൾ മൃഗങ്ങൾ മത്സ്യം മുതലായവയോടും

സംബന്ധിക്കുന്നു. ഇവ ശ്വസിക്കുമ്പോൾ ജീവപ്രദമായ അമ്ലകരബാക്ഷ്വത്തെ തങ്ങളുടെ പഴുസുകളിലേക്കും ചികളകളിലേക്കും വലിക്കയും അവിടെ അതു, തങ്ങളുടെ ശരീരങ്ങളിൽ അധികം അടങ്ങിയിരിക്കുന്നതായ അംഗാരത്തോടു യോജിച്ചിട്ടു, അംഗാരാമ്ലമായി തീരുകയും ചെയ്യുന്നു. രസായനസമ്പക്ക (Chemical affinity) ശക്തികൊണ്ടുണ്ടാകുന്നതും നന്നാ അടുത്തും അതിശയകരമായും സംബന്ധിച്ചിരിക്കുന്നതുമായ ഒരു സ്ഥിതിയിൽ അതിനെ വീണ്ടും പുറത്തോട്ടു ശ്വസിക്കയും അങ്ങനെ അന്തരീക്ഷത്തിലേക്കു തിരിച്ചു ചെല്ലുകയും ചെയ്യുന്നു. ഒരു വേല ഇടവിടാതെ നടന്നു പോരുന്നതിനാലും അനേകം കാലമായിട്ടു ഭൂവിദ്യ (Geology) കൊണ്ടു നാം പരിചയിച്ചറിഞ്ഞിരിക്കുന്ന പ്രകാരം അനേകായിരം വായിൽ കൂടെ സദാ ഒരു വായുവിനെ വലിച്ചു വിടുന്നതിനാലും ഇപ്പോൾ അമ്ലകരബാക്ഷ്വം അശേഷം അംഗാരാമ്ലമായി തീരുന്നതിനും അതിനാൽ മനുഷ്യൻ മുതലായ ജീവസൃഷ്ടി ഒക്കെയും നശിച്ചുപോകുന്നതിനും ഹേതുവായിരിക്കുന്നു എന്നു നമുക്കു സ്വഭാവം കൊണ്ടു വിചാരിപ്പാനിടയുണ്ടു. എന്നാൽ ജന്തുഗണത്തിനു ഉപജീവനം സസ്യമാകകൊണ്ടു അതു സസ്യത്തിനു ആവശ്യമുള്ള ഭാഗത്തെ വായുവിൽ തിരികെ കൊടുക്കത്തക്കവണ്ണം ചട്ടം കെട്ടിയിരിക്കുന്നു.

ഒരു തെങ്ങുവൃക്ഷത്തെ കുറിച്ചു തന്നെ നമുക്കു വിചാരിക്കാം. അതു പത്തോ ഇരുപതോ വർഷത്തിനു മുൻപേ നിലത്തു കുഴിച്ചിട്ടതായി മുളയുടെ യാതൊരു ലക്ഷ്യവുമില്ലാഞ്ഞ ഒരു കൊട്ടത്തേങ്ങായായിരുന്നു. അതു കുറേനാൾ അവിടെ കിടന്നു വേരുപാകി മുളച്ചു പച്ചനിറമുള്ള നീണ്ട ഓലമടലുകൾ അതിൽനിന്നു പുറപ്പെട്ടു. അന്നുമുതൽ ആണ്ടുതോറും അതു ഭംഗിയിലും വലിപ്പത്തിലും ഒന്നിനൊന്നിനു മുതിർന്നു ഇപ്പോൾ മാസംതോറും ഫലം നല്കുന്നതായ ഒരു വലിയ വൃക്ഷമായി തീർന്നിരിക്കുന്നു. ഒരു ഭംഗിയേറിയ രാജധാനി അതിന്റെ ഭിത്തികൾ കിളിവാതിലുകൾ ഗോപുരങ്ങൾ കഴുക്കോൽ പട്ടിക ഓട് ശിലാന്തി മേത്തട്ട് എന്നല്ല അതിന്റെ സകല ചിത്രപ്പണികളോടും കൂടെ, കല്ലാശാരിയാകട്ടെ മരയാശാരിയാകട്ടെ പണിയുന്നതിനെ നാം കാണുകയെങ്കിലും അവരുടെ പണിയായുധങ്ങളുടെ ശബ്ദം കേൾക്കയെങ്കിലും

ചെയ്യാതിരിക്കെ, യദൃഛയാ ഉണ്ടാകയെന്നു വന്നാൽ അ തു ഒരു അതിസംഭവം എന്നു വിചാരിക്കയില്ലയോ? എ ന്നാൽ ഭൂമി തെങ്ങിലും മറെറല്ലാ വൃക്ഷങ്ങളിലും സസ്യ ങ്ങളിലും ഇങ്ങനത്തെ അതിശയം സദാ നടന്നു വരുന്നു. ഭൂമി വൃക്ഷങ്ങൾ ദൈവമായ സൂത്രപ്പണിക്കാരന്റെ കൃ തിയാകുന്നു. എന്നാൽ ഭൂമി പണിക്കു വേണ്ടുന്ന പദാ ർത്ഥങ്ങൾ എവിടെനിന്നാകുന്നു ഉണ്ടാകുന്നതു. കൊന്ന തെങ്ങു മുഴുവനും തേങ്ങായിക്കകത്തില്ലാതെയു. വൃക്ഷംവ ളരുന്നു വരുന്നതു നമുക്കു കാണാം. എന്നാൽ അതിന്റെ തളിർകളും വണ്ണവും നീളവും അതിന്നെടുത്തുകൊണ്ടു നില്പാൻ വഹിയാത്തവണ്ണമുള്ള ഫലങ്ങളും ഉണ്ടാകുന്ന തെവിടെനിന്നു?.

ചെടികളുടെ വളച്ചക്കു ഉപയോഗപ്പെടുത്തിയിരിക്കു ന്ന പദാർത്ഥങ്ങൾ നന്നാ ചുരുക്കം തന്നേ. ചെടിയും വൃ ക്ഷങ്ങളും അവയുടെ ചുണ്ണാമ്പു കാരം ഗന്ധകം മുതലാ യവയെ തകന്ന പാറയിൽനിന്നാകുന്നു ലഭിക്കുന്നതു. എന്നാൽ അതാതു വൃക്ഷത്തിന്റെയാകട്ടെ ചെടിയുടെയാ കട്ടെ വലിപ്പത്തിൽ അധികഭാഗവും പ്രത്യേകം അംഗാര വും (Carbon) ജലജമ്ലബാഷ്പവും അമ്ലജമ്ലബാഷ്പവും കൊണ്ടു ണ്ടാകുന്നതാകുന്നു. ഭൂമി ദ്രുതങ്ങൾ ഏറെക്കുറേ കൂടി തടി യും വണ്ണപദാർത്ഥങ്ങളും സുഗന്ധ എണ്ണകളും ഉണ്ടാകുന്നു. ചെടി ഭൂമിവകകളെ ലഭിക്കുന്നതു അന്തരീക്ഷത്തിൽ നി ന്നാകുന്നു. വൃക്ഷയിലകളിന്മേൽ കാറടിക്കുമ്പോൾ അവ അന്തരീക്ഷത്തിലുള്ള അംഗാരാമ്ലബാഷ്പത്തിലെ അംഗര ത്തെ എടുത്തുംകൊണ്ടു അമ്ലകരബാഷ്പത്തെ വിട്ടുകളയുന്നു. ആകാശത്തിലുള്ള ഭൂമിയുംകൊണ്ടോ നിലത്തുള്ള ഭൂമിയുംകൊ ണ്ടോ വൃക്ഷത്തിലുള്ള ജലജമ്ലബാഷ്പം ഉത്ഭവിക്കുന്നു. അ മ്ലജമ്ലബാഷ്പം അംഗാരാമ്ലത്തിലും ജലത്തിലും വേണ്ടുവോ ളം ഉണ്ടു. വൃക്ഷങ്ങളിലും ചെടികളിലും അംഗാരം മറെ റവസ്തുക്കളോടു യോജിച്ചാകുന്നു ഇരിക്കുന്നതു. ഇവിടെ അംഗാരമെന്നു പറയുന്നതു നാം നിദാനം കാണുന്ന കരിക്കട്ടയല്ലാതെ മറെറാന്നുമല്ല. വജ്രക്കല്ലു കരിയുടെ ഒരു ആകൃതി വ്യത്യാസമത്രേ. വൃക്ഷാംശങ്ങളിൽ വളരെ പങ്കു അംഗാരമാകുന്നു. ഭൂമി അംഗാരം വൃക്ഷത്തിന്നു കിട്ടുന്ന തു മുഴുവനും വായുവിൽനിന്നാകുന്നു. തെക്കു തെങ്ങു മാ വു മുതലായ വൃക്ഷങ്ങളും മുളകുകൊടിയും പുല്ലും ഇവ യെല്ലാം ഭൂമി ബാഷ്പ്യവസ്തുക്കളെ ലഭിക്കുന്നതു ഇവെക്കു

മീതെ കൂടിയിരിക്കുന്ന വായുവിൽനിന്നാകുന്നു. വായുവിൽനിന്നു ലഭിക്കുന്ന അംഗാരവും അമ്ലകരബാഷ്പവും ജലജബാഷ്പവും ആകുന്നു തേങ്ങായിൽ. ചിരട്ടയായിട്ടും എണ്ണയായിട്ടും കരിമ്പിൽ നീരായിട്ടും ആയി. തീരുന്നതു. അതുകയാൽ ഒരു കൂമ്പാരം പഞ്ചസാരയാകട്ടെ ഒരു കുപ്പി എണ്ണയാകട്ടെ ഒരു റൊട്ടിയാകട്ടെ വായുവിന്റെ ഒരു ആകൃതിഭേദമല്ലാതെ മറെറാന്നുമല്ല. ഓരോ കായ്വർഗ്ഗങ്ങളെ എല്ലാം ക്രമപ്പെടുത്തുന്നവനായ ദൈവത്തിന്റെ ജ്ഞാനം എത്ര വലുതാകുന്നു. "എല്ലാവരുടെയും കണ്ണുകൾ നിങ്കലേക്കു നോക്കിയിരിക്കുന്നു നീ തക്കസമയത്തു അവർക്കു അവരുടെ ഭക്ഷണത്തെ കൊടുക്കയും ചെയ്യുന്നു. നീ നിന്റെ കയ്യിനെ തുറന്നു ജീവനുള്ള എല്ലാറിന്റെയും, അഗ്രഹത്തെ തൃപ്തിയാക്കുന്നു" എന്നു സങ്കീർത്തനക്കാരൻ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതു എത്ര ശരി.

THE LOST POSSESSION RESTORED.

A STORY OF AURUNGZEBE.

Aurungzebe the Emperor of Delhi, although in his advance to the throne he had been no doubt guilty of some unworthy actions, was a prince of great wisdom and ability in the government of the important country which owned his sway. Dow in his history of Hindostan describes him as being "indefatigable, vigilant, and exact, in the administration of justice." "His long experience," he tells us, "in business, together with the acuteness and retentiveness of his mind, rendered him master even of the detail of the affairs of the Empire. He remembered the rents, he was thoroughly acquainted with the usages of every particular district. He was wont to write down in his pocket-book every thing that occurred to him through the day. He formed a systematical knowledge of every thing concerning the revenue from his notes, to which, upon every necessary occasion, he recurred. The governors of the provinces, and even the collectors in the districts, when he examined either on the state of their respective departments, were afraid of misrepresentation or ignorance. The first ruined them for ever; the latter turned them out of their offices." But notwithstanding the vigilance of Aurungzebe, and his anxiety for the welfare of his subjects, many abuses of power and unjust measures, of which he heard nothing in the Palace, were only too common in the provinces, as the following tale will shew.

ruptly turned away, and left the blacksmith looking after him in some astonishment, while he retraced his steps again to the main road.

Aurungzebe thought much over what the poor blacksmith had told him, as he walked along towards the east with his pilgrim's staff, and determined to go boldly through the next village, feeling sure now of the impossibility of any one recognizing him as the Emperor, in order that he might observe well what was going on. Scarcely had he reached the village, when his attention was attracted by an old woman, who was hurrying along at a great speed, and was talking incessantly to herself, and, in tones loud enough to be heard at some distance, was vowing vengeance, as people in anger will sometimes do, on some person or persons who were invisible. Aurungzebe asked her what was the matter.

"What is the matter!" returned the woman out of breath, "Why, is not the Prince of Oude coming up here? and have not the Muckudum's people been at my house, saying they want provisions for his followers? and have they not taken away all my hens, and all my eggs, and my milch goat, by which my children are fed, and all my ripe plantains? and have not they taken away my two bullocks with which I get my living by bringing firewood from the jungles? My bullocks I shall never see again: and as for the other things, I shall never get a dám for them."

"And, my good woman, are many people thus oppressed?" asked the Emperor.

"Many people!" exclaimed the woman, "How old are you, to ask such a question? Is there a house, in which the people are unable to defend themselves, that is not robbed?"

The woman now turned uncermoniously into her compound, and Aurungzebe entered the village. Here he spent the rest of the day, during which time he had abundance of opportunities of observing to his sorrow, that what he had learned from the blacksmith and the old woman was only too true. That night too he chose to spend in a large choultry just outside the village, where he conversed freely with the different travellers whom he found there. However we cannot recount all that the Emperor did or said, but must, without further preamble, give the story of "the lost possession restored."

Aurungzebe determined if possible to pass the second night of his wanderings at the house of some respectable ryot. Accordingly after a long day's walk, four o'clock in the afternoon found him steadily pursuing a road, which led to a neat looking house in a valley which was green with half-grown corn. The compound of the house itself, which was remarkably clean, was raised a little above the valley, and just beneath a little stream, from which the fields were irrigated, was tumbling over the stony water-

course. The tenants of the house were evidently industrious people, for the first sound that met the ears of the Emperor was the well-known creaking of the bamboo lever, by which the ryot was raising water from the stream to the level of his garden, for the benefit of the yams and other vegetables which grew in great profusion; while the good woman, his wife, was busily engaged in scouring the brass vessels belonging to the house. Aurungzebe was not disappointed in his desire. The woman, who looked curiously at him, after consultation with her husband, agreed to provide him with food, and also to allow him to rest there during the night. Accordingly the Emperor sat down on a low stone wall, and entered into conversation with the woman. "You seem to be very happy here," he began, "in this neat and clean Cottage."

"Ah! but we should be much happier," said the woman, "if we could but get our rights: when the strong oppress the weak, and when the law, which ought to protect the oppressed, is weak itself, there cannot but be much unhappiness in the country."

"And," inquired the disguised sovereign, "in what particular way are you suffering oppression?"

"O", said the woman, "it would be a long tale if I told you all; it is only about that land there you see in the valley; and you would not care to hear about it."

"Indeed," said Aurungzebe, "I should. Though I am, as you see, a wandering fakir, untroubled with lawsuits, yet I have had my troubles, and hope that I am ready to sympathise with others."

"Well then," began the woman, "many generations back, an ancestor of my husband's, having by his industry made a considerable sum of money, and being anxious to increase his lot of land around this house, proposed to buy those fields you see below of the Zemindar, who, he knew, was deeply in debt. The Zemindar refused to sell them outright, but mortgaged them for a large sum, on a condition that if the money were not repaid at a certain date, the lands should belong *bona fide* to our ancestor. The time came, and the Zemindar being still unable to pay, the lands were properly transferred to the new owner. These lands remained long in the possession of my husband's family, until on an unlucky day my husband's father rented them out to another person, who died without an heir about twelve years ago. The Crorie of the Pergunna at once seized this man's property as belonging to the crown, since the man was heirless; but with the man's own personal property the crorie also seized the land he had rented of us, and appropriated its produce, as he said, to the use of the government. This case was at once put in court: but it was ten years before we could obtain a decision, during which time my hus-

band underwent much vexation and trouble, besides feeling that he was unlawfully deprived of what was in every sense his own. However at last, a little more than two years since, the chief Cazi decided that the land was ours, and did not lawfully belong to the government. Once more then my husband sowed and reaped his own. You will suppose my trials end with this- Not so. Although my husband again sowed the ground, the servants of the present Zemindar are now waiting to reap the crop, which will soon be ripe, by force; and they possess an order, written by the noble Mirza Feridon Beg himself, stating that the lands bought by our ancestor, to the extent of fifty bigahs, are not ours, but a part of the Zemindary."

"Extraordinary relation!" exclaimed the Emperor. "But I cannot quite understand why Mirza Feridon Beg should give a decree contrary to that of the Cazi."

"The reason," said the women, "no doubt is this, the present Zemindar is his friend, being a man of noble blood, and he has warily told him, that this land is a portion of the zemindary, and belongs to him: upon which Mirza Feridon Beg, without further investigation of the case, orders that the Zemindar, Shech Sadi, be assisted by the shackdars, if necessary, in reaping his crop, since the land evidently belongs to him."

At the close of this recital, Aurungzebe endeavoured to console the woman by telling her, that she had his best wishes that the day might soon come, when they should again enjoy their property without molestation. Some business now called the woman away for a time, and Aurrugzebe was left to his meditations.

But we must now follow him on his return to Delhi. Having remained during the night at the cottage where we last saw him, he started very early in the morning on his way back: and the following morning at sunrise found him again walking through the streets of his capital. There, before he reached the Palace, a little incident occurred, which we cannot but mention. Being minded to go to the Palace by a road but little frequented, it so happened that he chose the one in which was situated the house of the grand Cazi. Just before he reached the entrance to this house, he observed a palanquin, which he knew to belong to the richest merchant in the city, whom in fact he also recognized, as he alighted from the palanquin, and entered the house of the Cazi. Aurungzebe could not but wonder at this early visit; the sun had not yet risen; and as he passed the house, he also passed close by the merchant's head servant, who was holding a box, such as valuable jewels are often placed in, and was evidently

waiting for the word of command to carry it, at the proper season, into the house. He looked scornfully at the fakir, as he passed, who however, in an apparently careless manner, asked him what he had got, "Ho, ho," said the man with a leer, "you would like to know, would you? It would be worth more than you and I put together, and sold to the highest bidder, would fetch ,for me to tell you".

"Jewels?" asked the fakir, as he passed on.

"You might have guessed worse" said the man with a wink. "Case in court, that's all," added he.

The fakir passed on: and that morning, at eleven o'clock punctually, the Emperor was again in his reception hall, surrounded by his Vizier, the Meer Hajib, and other officers of state.

A few mornings after this, Aurungzebe, in the midst of a large assembly, related the story of his adventures as a fakir amid much merriment. He ordered that the fifty bigahs of land should be restored to their rightful owner, and that the dishonest Sheeh Sadi should be punished. He also openly reprimanded Mirza Feridon Beg, who was present, for his carelessness and favouritism; and granted a monthly pension of one hundred Rupees to the man, who through his false decree had been injured, to be paid from the royal funds to him and to his heirs for ever, in compensation for the injury he had experienced for ten years at the hands of government officials. He also told as a joke what he had seen at the grand Cazi's door. The Cazi, who was also one of the number present, looked much confused; and it is on record, that he was much more circumspect in after years; and always looked with uneasiness on any fakir, whose appearance happened to be rather more respectable than is usual with that class of mankind

D.

SMILES THROUGH TEARS.

We wept, for we thought of a merry voice,
A voice we should hear no more,
Whose tones had made our hearts rejoice,
Whene'er we were sad of yore.

We wept, for we thought what he might have been,
Had his young life been spared;
And we had said that life was a dreary scene,
We had cursed it——had we dared?

We wept, for we thought——he has fled for e'er,
We shall never meet again——
And we bowed beneath our load of care,
And our tears fell fast as rain.

We wept, for we opened the worn old book,
Most cherished, most loved by the child,
And we cast on its pages a sad sad look——
What saw we there, that we smiled?

We smiled, for writ by his tiny hand
These words there met our eyes,
"My Redeemer lives! With the seraph-band
I shall praise him in the skies!"

We smiled, for we thought of the Mansions fair,
To Christ's redeemed ones given;
And our brother's loss seemed a lighter care,
For we said —we shall meet in Heaven!

Anne.

കെട്ടുകഥ.

മാടപ്രാവെന്ന പക്ഷിയും തന്നുടെ
പിടയുമായി മേളിച്ചിരുന്നീടിനം [ൽ
വടിവോടൊത്ത വൃക്ഷത്തിൽമേവുമ്പാ
ആടലുടെയുര ചെയ്തു പക്ഷിണി.

ആടിത്തുവിണ ക്രിപ്പുന്ന ത്രത്താലവ.
ആട്ടത്തെല്ലാ നാക്കു രണവും
തട്ടത്തിടാമൊ മൈവത്തിൻ കല്പന
പട്ടമനസന്മാരെന്നിരികിലും.

കാടകം തന്നിലോട്ടം ശ്രുങ്ങളെ
തേടിവരുന്നാരു വേടന്മഹാ ദുഷ്ടൻ
തടിമാടനെം താടിയും മീശയും
മുടിയുമാമവും ചെമ്പിച്ചതന്നെ.

കൂടകൊള്ളി കണക്കെ ജ്വലിക്കുന്ന
കൂടകണ്ണും പുരോഭാഗവികാണുമ്പോൾ
പേടിച്ചോടിയൊളിപ്പിടം കാലനും
നിടിലെക്കണന്തന്നാനെ നിശ്ചയം.

നെടുതായുള്ള വില്ലൊരു ശരം
തൊടുത്താശു വലിച്ചു നിറെച്ചുടൻ
പട്ടതുമൊരു നിമ്നനധോഭവി.
തട്ടത്തിടുവാനായതു ദൈവമേ.

വിടപോപരി സഞ്ചരിച്ചീടുന്ന
കുടിലശയനായ പരുന്തെയ്യോ
കുടിപ്രാശു കൂലചെയ്യുന്നതെ
കുടുകേളമവന്ന കുവയില്ല.

കാടതോറും ചരിച്ചുള്ള ക്രൂരനും
ക്രൂരമാടി വിനോദിച്ചിടിപ്പാനും
ഇടയില്ല നമുക്കിനി വല്ലട
അടങ്ങിടുകയിത്ഭരന്മാരുകൾ.

വേടനാകിലും പക്ഷിയെന്നാകിലും
കേട്ട നമ്മൾക്ക വന്നപോം നിശ്ചയം
മാടപ്രാക്കളിണനെ തണ്ടിൽ
പേടിപൂണ്ട പറഞ്ഞെങ്ങിനിക്കുമ്പോൾ

ഓജിവന്നൊരു സപ്പുമുനേരം
വേടനെ കടിച്ചീടിനാൻ വിസ്മയം
വിടശോകൻ പിടഞ്ഞു ശ്രമിയിൽ
തടി വീണപോലെ പതിച്ചിതു.

തൊടുത്തോരം വലിച്ചൊരു സായകം
പിടിവിട്ട തെറിച്ചുചെന്നന്നേരം
പട്ടകുറൻ പരുന്തിന്റെ വിഗ്രഹം
തുടുതുടെ തേടിച്ചിതത്തുതം.

അമിതപ്പെട്ടകിരാതപതത്രികൾ
പിരിപിരിഞ്ഞു കാലഭടന്മാരാൽ
തുടങ്ങിടാതെ ജീവിച്ചുസാദരം
മുടിപ്രാവും പിടയും വിധിബലാൽ.

മിടുക്കോരോന്നേ മാവിച്ച മാന്തക്കാർ
നടിച്ചൊന്നും ഉടഞ്ഞേക്കിംഫലം
മിടുക്കേറും വിധിക്കെന്നറിഞ്ഞും
അടങ്ങിടുവിൻ ഗവേണകിംഫലം.

(രാ.)

നാനാർത്ഥം.

പ്രസംഗകരിമാനങ്ങൾ എന്നു പേരായി ഒരംയിടയിൽ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്ന ചെറിയ പുസ്തകം നമ്മുടെ വായനകാരിൽ പലരും ഇതിനു മുൻപേതന്നേ കണ്ടിരിക്കുമെല്ലോ. അതു തിരുവനന്തപുരത്തു മെത്രൊ പാളി അവർകളുടെ അടുക്കലും കോട്ടയത്തു പുസ്തകശാലയിലും എണ്ണം ഒന്നിനു രണ്ടു അണാവിലെക്കു കിട്ടുന്നതാകുന്നു. സഭയോഗങ്ങളിൽ വേദകാര്യങ്ങളെകുറിച്ചു പ്രസംഗിപ്പാൻ ആവശ്യപ്പെടുന്ന ആളുകൾക്കു ഒക്കയും ഇതു ഒരു നല്ല സഹായമായിരിക്കുന്നതാകുന്നു. ഇതിനുന്നവരിലും മരിച്ചവരിലും വിശ്വാസമുള്ളവർക്കു വായുപ്രേതവന്നിന്നും കേൾപ്പിപ്പെട്ട വേദഭാഗങ്ങളാൽ ഓരോ സംഗതിയെക്കുറിച്ചു പറയെപ്പെട്ട പതിനഞ്ചു പ്രസംഗങ്ങളുടെ സംക്ഷേപം തെളിവായ വാചകത്തിൽ ഇതിൽ അടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. ഒരം പ്രസംഗങ്ങൾ ക്രിസ്ത്യാനിമാർത്ഥത്തിലേ സംരോപദേശങ്ങളെയും മുഖ്യമുറകളെയും സംബന്ധിക്കുന്നതിനാലും സുവിശേഷസൃത്തിലേ വിശ്വാസത്തിൻ പരിമാണപ്രകാരം വിസ്തരിച്ചിരിക്കുന്നതിനാലും അവയെത്തന്നേ പ്രസംഗങ്ങളായി കൊള്ളികാവുന്നതു ക്രൂശതെ മറ്റു പ്രസംഗങ്ങളെ ഉണ്ടാക്കുന്നതിനു അവ ഉത്തമ മാതൃകകളായിരിക്കുന്നു. എന്നാൽ ഒരം നാട്ടുകാരിൽ ക്രിസ്ത്യാനിമാർത്ഥം അനഭ്യസനിമിരിക്കുന്നവരിൽ മികവരും സമൂഹസ്ഥിതിയിൽ ഹീനന്മാരും വൈദികങ്ങാനത്തിൽ ബാലന്മാരുമാകയാൽ വിശേഷവാക്കും സാരയുക്തിയും കൊണ്ടു അവരുടെ ഇടയിൽ കയ്യുമിളുന്ന കർത്തി സമുക്ഷത്തിൽ ചെന്നും കൊണ്ടു അടുക്കും ക്രമവും ക്രൂശതെ വയിൽ വരുന്നതൊക്കെയും പലപ്പൊ ചിലരുടെ ഇടയിൽ നടപ്പായിരിക്കുന്നതുമാകുന്നു മഹാ നിഴ്ചാഗമായ ഒരു വേല തന്നേ. അവയെ ജല്പനം എന്നല്ലാതെ പ്രസംഗം എന്നു പറഞ്ഞുകൂടാ: എന്തെന്നാൽ അടുക്കും ഗുരുയും യുക്തിയുമുള്ള പരെച്ചൽ എന്നാകുന്നു ഒരം വാക്കിനു പൊരുൾ. പിന്നെയും അറിവും വിദ്വത്തുമില്ലാത്ത ജനങ്ങളുടെ ഇടയിൽ എന്തുപറഞ്ഞാലും എങ്ങിനെ പറഞ്ഞാലും അവർക്കു പുറെയുന്നവരെ നിന്ദിക്കുന്നതിനു ധൈര്യം കാണുകയില്ലെങ്കിലും കേൾക്കുന്നതിനു വേ അവർക്കു വരാകുന്നെടത്തോളം ഉപകാരം വരെണമെങ്കിൽ കയ്യുയുക്തിയും വാചകത്തഴമിവും ആവശ്യമാകുന്നു. പിന്നെയും ദൈവശ്രുശ്രൂക്ഷ സമയത്തുനാം പറെയുന്നതു ആ ശ്രുശ്രൂക്ഷ്യുടെ ഒരു അംശമായിട്ടു വിചാരിപ്പാനുള്ളതാകയാൽ മനസ്സിനു പ്രയത്നവും സമയത്തിനു ചേർവും മറ്റും ഇങ്ങനെയുള്ള പ്രയാസങ്ങൾ നമുക്കു വന്നിട്ടില്ലാത്തതായുള്ള പരെച്ചലുകൾ ദൈവത്തിനു ഹിതമാകുന്നില്ല. "ഇനിക്കു ഒന്നും ചിലവില്ലാത്തതിനെ കൊണ്ടു ഞാൻ എന്റെ ദൈവമായ യഹോവായിക്കു മഹാബലികളെ കഴിക്കയില്ല" എന്നു ദൈവത്തിന്റെ പ്രയപ്രകാരമുള്ള മനുഷ്യനായ ദാവീദ് പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു.

വർത്തമാനം.

ഫ്രൂസുരാമന്റെ ധനുമാസം വന്നു- പാപ്പാ ഒരു എഴുത്തു റോമാ വാഴകത്തിലുള്ള എല്ലാ ബിശോപ്പന്മാർക്കായിട്ടു അയച്ചിരുന്നു. ഒരം എഴുത്തിന്റെ കഠിനമായ നിബന്ധനയാൽ യൂറോപ്പ മുഴവനിലും പ്രത്യേകമായിട്ടു ഫ്രാൻസിലും അധികാരമെന്നുള്ള ഭാവം കെത്തിന്നു ഇടയുണ്ടായിരിക്കുന്നു. ഒരം എഴുത്തിൽ പാപ്പാ മദ്ധ്യകാലം മുതൽ ഇന്നാൾ വരെക്കും ഓരോ സമൂഹക്കാർ രഞ്ജനയായി ചെയ്തിരിക്കുന്നതിനെയും ചെയ്യണമെന്നു നിശ്ചയിച്ചിരിക്കുന്നതിനെയും തീർ കുറെപ്പെടുത്തി പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. തന്റെ ആശ്രമപ്രകാരമുള്ള അധികാരം

എല്ലാം പാപ്പായ്ക്ക് കിട്ടുന്നതിന്ന ഇടവന്നാൽ മതവിരോധങ്ങൾ കണ്ടു പിടിക്കുന്നതിനുള്ള ഇങ്കിസിക്ക്യൻ എന്ന കോടകരിക്കൽ കൂടെ നമ്മുടെ കാലത്തും ഇടഞ്ഞുന്നതിന്ന ഇടയാകും. എന്തെന്നാൽ വന്ദനയുടെയും മനോബോധത്തിന്റെയും സംഗതികളിൽ മാത്രം അല്ലാതെ ആളുകൾ എടുക്കുന്ന സ്വാതന്ത്ര്യം അവരുടെ നാശത്തിന്നുള്ള സ്വാതന്ത്ര്യം ആകുന്നു എന്ന ആ എഴുത്തിൽ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. പണ്ടത്തെപ്പോലെ റോമാരുടെ അധികാരത്തിന്ന വഴങ്ങാത്തവരെ എല്ലാവരെയും വിസ്തരിച്ച പാരാവിലാക്കുവാനും ജീവനോടെ ഭരിപ്പിപ്പാനും അരിനിഗികളും ശരന്തി ഉണ്ടാകുമെന്നു. പിന്നെയും ഒരു എഴുത്തിൽ റോമാ പള്ളിക്കാരോടും ആളുകളുടെ മേൽ മേത്രാല്ല ജാതികളുടെ മേലും ഭൂതങ്ങളുടെ മേലും സാമ്രാജ്യത്തിന്റെ മേലും അധികാരമുണ്ടാകുന്നു എന്ന കാണിച്ചിരിക്കുന്നു. ഒരു ആശ്ചര്യം സാധിക്കുന്നു എന്ന വന്നാൽ ഇക്കാണിലെ രാജാവായ ജോണൻ വാഴ്ചയിൽ അവിടെ നടന്ന സംഗതികൾ ലോകത്തിലുള്ള ഏതു രാജ്യത്തും നടക്കുന്നതിന്ന ഇടയാകും. ഇനിയും അജ്ഞാതനായിരിക്കുന്ന മറെറാരു ജോൺ പാപ്പായുടെ മുമ്പിൽ മുട്ടുകുത്തി പിഴ ഏറ്റുപറകയും ചെയ്യുന്നിടത്തോളം. ജനങ്ങളുടെ ബോധത്തിന്ന തക്കവണ്ണമുള്ള സംഗതികൾ അവർ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുന്നതെയിരിക്കുന്നതിന്ന ലോകത്തിലുള്ള അല്പകൃർത്തകൾ ഒക്കെയും പാപ്പായുടെ ആധീനത്തിലായാൽ കൊള്ളാമെന്നും അദ്ദേഹം ആഗ്രഹിക്കുന്നു. എന്തെന്നാൽ മതസംബന്ധമായും രാജസംബന്ധമായുള്ള അധികാരത്തിന്നു കൂടെപ്പോൽ വഹിയാത്തതായ ഒരു സ്വാതന്ത്ര്യത്തോട്ടു കൂടെ തങ്ങളുടെ മനോഭാവങ്ങളെ വാക്കു മുഖാന്തിരമൊ അച്ചടി മുഖാന്തിരമൊ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുന്നതിന്ന മനുഷ്യർക്ക അധികാരമുണ്ടെന്ന സമ്മതിക്കുന്ന എല്ലാവരെയും ഒരു എഴുത്തിൽ പാപ്പാ കഠിനം വിധിച്ചിരിക്കുന്നു. കടശി പരിശുദ്ധസംബന്ധമായുള്ള കുഴപ്പങ്ങൾ മാത്രം പിതാക്കന്മാർക്ക മക്കളുടെ മേലുള്ള മുറയും ന്യായവും കൂടെ പള്ളിക്കാർക്കായിൻ കൊള്ളാം എന്നും പാപ്പായിക്ക ആഗ്രഹമുണ്ട്. വിട്ടുകൊണ്ട തെളിഞ്ഞിരിക്കുന്ന ഒരു കാലത്തിൽ ഇരിന്നുള്ള പൊടുന്നീകടായുള്ള ഒരു പരിവർത്തനം ഉണ്ടായിരുന്നെക്കരിച്ചു നാം വിചാരിച്ചാൽ വല്ലതെ അരിശയും പറഞ്ഞുന്നതിന്ന ഇടയുണ്ടു. എന്നാൽ ഇത മുഖാന്തിരം നോമ്മാസ്യ സാക്ഷാൽ എന്തെന്നുള്ളത നമുക്ക അറിയാം. മേല്പറഞ്ഞ എഴുത്ത പെട്ടെന്ന മനസ്സിൽ തോന്നിയതായ ഒരു വിചാരവശാൽ ഉണ്ടായതല്ലെന്നും നമുക്ക അറിയാം. എന്തെന്നാൽ ഇതിനെക്കരിച്ച അനേക വർഷങ്ങളായിട്ട ആലോചന ഉണ്ടായിരുന്നു എന്ന തെളിവാകുന്നു.

ഒരു പത്രിക വിദ്വാന്മാരായ പട്ടക്കാരുടെ ഒരു സമ്മേളനം കൂടി എഴുതി ഉണ്ടാക്കി ശോധന ചെയ്കയും പിന്നീട പാപ്പായുടെ പള്ളിയിൽ ശ്രുതിയായ യോഗക്കാർ അതിനെ വ്യവഹാരവിഷയമായി തന്നെ കൂടെ ആവർത്തിക്കയും ചെയ്തു. ഇതിൽ കുറെപ്പെട്ടത്തി പറഞ്ഞിരിക്കുന്ന ഓരോരോ സംഗതികൾ റോമാസഭയിലെ മഹാ വിദ്വാന്മാരായിട്ടുള്ള ബിശോപ്പന്മാരുടെ അടുക്കൽ അയക്കയും പിന്നെ അവരുടെ അഭിപ്രായങ്ങളോട കൂടെ അവ തങ്ങി വരികയും ചെയ്തതിന്റെ ശേഷം പാപ്പായെ സഭാധികാരികളും കൂടെ നല്ല സൂക്ഷ്മത്തോടെ ഓരോ വകപ്പു മുറെക്ക ശോധന കഴികയും ചെയ്തു. അപ്രകാരം ഈ റോമാമഠത്തിന്റെ തികവായ ജ്ഞാനത്തിന്റെയും പരിചയത്തിന്റെയും സാക്ഷാലുള്ള സത്ത ആകുന്നു എന്ന എല്ലാവർക്കും അറിയാം. ഒരു പത്രം ഉണ്ടാക്കുന്നതിലേക്ക ആളും ഒരു വിചാരം ചെന്നത പെർപിഗ്നാനിലെ ബിശോപ്പായ മോൻസിഞ്ഞോർ ഗേർബ്വെത്ത എന്നു ആളിന്നായിരുന്നു എന്നും അയാൾ കയ്യൊപ്പാക്കുന്നതിന്നു മേല്പറഞ്ഞ വെറ്റപ്പായ സംഗതികൾ അടങ്ങിയിരിക്കുന്നതായ ഒരു പത്രം പാപ്പായിക്ക കൊടുത്തയച്ചു എന്നും പറയപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. എങ്കിലും അയാൾ ഇടഞ്ഞിയ വേലയുടെ പൂർത്തി കാണുന്നതിന്ന അയാൾക്ക ഇടവന്നില്ല.

ഒരു എഴുത്തു മുഖാന്തിരം പാപ്പായും ഫ്രാൻസിലെ എമ്പ്രോരുമായിട്ട നേരെ ശത്രുകളായി തീരുമെന്നുള്ളതിന്ന ഒരു സംശയവുമില്ല. എന്തെന്നാൽ ഒരു എഴുത്ത ഫ്രാൻസിൽ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയശ്പാൾ അവിടത്തെ മഠാധിപനായ കാപ്പുസ്ഥാൻ പാപ്പാ കൊടുത്തയച്ച എഴുത്തിൽ അവിടത്തെ രാജ്യഭരണത്തിന്ന വിരോധമായുള്ള ചില സംഗതികൾ അടങ്ങിയിരിക്കയാൽ ആ എഴുത്ത ഫ്രാൻസിലുള്ള ബിശോപ്പന്മാരാരും അവരുടെ പൂർവ്വിദേശിനിന്നു വായിക്കരുതെന്നു

പ്രീരോധിച്ചു' അതുകൊണ്ടു പ്രാൻസ ബിശോപ്പന്മാരുടെ തല്ക്കാല സ്ഥിതി ഇ പ്രകാരമുള്ളതെന്നു നമുക്കു തന്നെ ഊഹിക്കാം. എഴുത്തു വായിക്കുന്നതെന്നു പാപ്പായുടെ കല്പനയുണ്ടായിരിക്കുമ്പോൾ അതു വായിക്കുന്നതെന്നു ഫ്രഞ്ചുരാജാവിന്റെ വിരോധവും വന്നിരിക്കുന്നു. സ്വലച്ചുരുക്കം കൊണ്ടു പാപ്പായുടെ എഴുത്തിന്റെ ഒരു ഭാഗം മാത്രമെ എഴുതുന്നുള്ളു എന്നായത,

"മനുഷ്യരായ പയ്യു എന്ന പാപ്പായായ നാം നമ്മുടെ അപ്പോസ്തോലസ്ഥാനത്തിൽ കൂടെ സംബന്ധമുള്ളവരും മാന്യന്മാരും നമ്മുടെ സഹോദരന്മാരുമായ പാതിയക്കിസന്മാർ പ്രധാന മേല്പട്ടക്കാർ, പ്രധാന ബിശോപ്പന്മാർ ബിശോപ്പന്മാർ മുതലായവർക്ക എല്ലാവർക്കും കൂടെ എഴുതുന്നതു, നിങ്ങൾക്കു വാഴവു.

മാന്യന്മാരായ സഹോദരന്മാരേ നമ്മുടെ കാരുണ്യവന്മാരായ പാപ്പാന്മാർ നമ്മുടെ കത്തുവായ യേശുക്രിസ്തുവിനാൽ തന്നെ അനുഗ്രഹിക്കപ്പെട്ട പത്രോസിന്റെ പാരമ്പര്യം ഉള്ളൊക്ക അപ്രകാരം തന്നെ ഏല്പിക്കപ്പെട്ട യുക്തമായ ഏതു സൂക്ഷത്തോടും ഇടയന്മാരുത്ത ഉണർച്ചയോടും ഗുരുത്വമുള്ള ആളുകൾക്കും കുഞ്ഞാടുകൾക്കും വേണ്ടുന്നതിനെ ഒക്കെയും കരുതിയിരിപ്പാനും വിശ്വാസത്തിന്റെ വാക്കുകൾ കൊണ്ടു കത്താവിന്റെ ആട്ടിൻകൂട്ടത്തെ താല്പര്യത്തോടും കൂടെ വളർത്തിയതിനാലും പ്രയോജനമുള്ള ഉപദേശങ്ങൾകൊണ്ടു അവരെ പോഷിപ്പിച്ചതിനാലും വിശ്വാസ കലഹങ്ങളിൽനിന്നു അവരെ തടുത്തു തിരിച്ചതിനാലും തങ്ങളുടെ ദൂരയെ ഏതു തെറ്റുകുടാതെ നടത്തി എന്നു നിങ്ങൾക്കു അറിയുമല്ലൊ. നിങ്ങൾ അവരുടെ വേലയുടെ ഗുണങ്ങളെ അടിമകളായി വിലമതിച്ചിരിക്കുന്നു. എന്നാൽ അവർ മഹത്വമുള്ള കാതോലിക്കാമാർഗ്ഗത്തെയും സത്യത്തെയും നിതിയെയും പ്രബലപ്പെടുത്തി രക്ഷിച്ചതിൽ വെച്ചു, നമ്മുടെ ദിവ്യമാർഗ്ഗത്തിന്റെയും കാതോലിക്കസഭയുടെ ഉപദേശങ്ങളുടെയും സന്തോഷ ശ്രുതിയുടെയും മാനുഷ രക്ഷയുടെ ശത്രുക്കൾ എന്നപോലെ ചില ഇടത്തുള്ള തെറ്റുകളും ഉണ്ടായിരിപ്പാൻ അവർ കാരപ്പെടുത്തി നശിപ്പിച്ച ഇല്ലായ്മയാക്കിയതിൽ അധികമായിട്ടു മനുഷ്യരുടെ രക്ഷെക്ക ഉതകുന്നതായ മറെറാരു കാര്യവും ചെയ്യുന്നതിന്നു അവർ ഉദ്യോഗിപ്പിക്കപ്പെട്ടിട്ടില്ല. മേല്പറഞ്ഞ തെറ്റുകൾ കൊണ്ടു ചിലപ്പോൾ അസാമാന്യമായുള്ള ഇളക്കങ്ങൾ ഉണ്ടാകയും എല്ലാത്തരം ജനങ്ങളും മഹാ അരിഷ്ടതയുള്ള അവസ്ഥയിലാകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ടു.

എന്നാൽ പ്രധാനമായ തെറ്റുകളെ തുടച്ചു ഇല്ലായ്മയാക്കുന്നതിന്നു നാം ഇതുവരെയും ഉപേക്ഷ വിചാരിച്ചിട്ടില്ല എങ്കിലും കാതോലിക്കാ സഭയും നമ്മുടെ പകൽ രേഖപ്പെടുത്തിരിക്കുന്ന ആത്മാക്കളുടെ രക്ഷയും മനുഷ്യവർഗ്ഗത്തിന്റെ ക്ഷേമവും ഇവ എല്ലാം മേല്പറഞ്ഞ തെറ്റുകളിൽനിന്നു തന്നെ ഉണ്ടായിരിക്കുന്നവയായ ചില ഭയങ്കര അഭിപ്രായങ്ങളെ ഇല്ലായ്മ വരുത്തുന്നതിലേക്ക നമ്മുടെ സ്ഥാനത്തിന്നടുത്ത വിചാരവും താല്പര്യവും പ്രയോഗിക്കുന്നതിന്നു നമ്മെ അധികമായി ഉത്സാഹിപ്പിക്കുന്നു. കാലാന്തരം വരെ കാതോലിക്കാ സഭ ഓരോ ആളിന്റെ മേൽ മാത്രമല്ല ജാതികളുടെ മേലും ജനങ്ങളുടെ മേലും രാജാക്കന്മാരുടെ മേലും അധികാരം നടത്തണമെന്നു ക്രിസ്തുവിനിഷ്ടത്തിന്റെ ഉടയവന്റെ കല്പനയും ദീക്ഷാനന്തവും ഉണ്ടായിരിക്കുമ്പോൾ വ്യാജമായും ഇടറുടുപ്പുള്ള രൂപം ധരിച്ച പുതിയ അഭിപ്രായങ്ങൾ ആ അധികാരത്തെ അമർത്തി നിറുത്തുവാൻ നിന്നിരിപ്പാനും എല്ലാ ജനങ്ങളുടെയും ഭോഗത്തിന്നും ഉപെക്ഷിന്നുമായി ഉല്ലാസസ്ഥാനങ്ങളും പുരോഹിതന്മാരുമായി ചേർന്നിരിക്കുന്ന ആ ഒരുമയെയും ചേല്പയെയും ഇല്ലാതെയാക്കുന്നതിന്നും ഇടവന്നിരിക്കുന്നു.

ശുദ്ധമാന വേദവാക്യങ്ങളുടെയും സത്യയുടെയും പിതാക്കന്മാരുടെയും ഉപദേശത്തിന്ന വിരുദ്ധമായി "ധർമ്മൃനാത്തിന്നായിട്ടുള്ള താല്പര്യത്തിൻ പേരിൽ മതലംഘനകാരെ ശിക്ഷിച്ചു വരുന്നതല്ലാതെ കാതോലിക്കാ സഭയുടെ ആചാരങ്ങളെ ഭംഗത്ത നടക്കുവാ ഒരുത്തരെയും ശിക്ഷിച്ചു ചൊവ്വാക്കുന്നതിന്നു ജനങ്ങൾ നിർബന്ധിക്കപ്പെടാതെ ഇരിക്കുന്ന ആ അവസ്ഥയാകുന്ന സമാധാനത്തിന്ന ഉത്തമം" എന്ന അവർ പറയുന്നു. ഒരു വ്യാജമായ സാമ്യത്തെ സംശയം കൂടാതെ വിചാരത്താൽ അവർ ഉത്സാഹിപ്പിക്കപ്പെടുകകൊണ്ടു കാതോലിക്കാ പള്ളിയുടെയും ആത്മാക്കളുടെയും രക്ഷെക്ക ഉപദ്രവമായുള്ള പല തെറ്റ ചിപ്രായങ്ങളെ പരസ്യമായാക്കുന്നതിന്നും അവർ സംശയിക്കുന്നില്ല. അവരുടെ

അഭിപ്രായങ്ങൾ ഭൂമി തന്നെ എന്ന നമ്മുടെ കാരണവന്മായി പതിനാറാമത്തെ വനായ ശ്രീഗൌരിയോസ എന്ന പാപ്പാ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. അവരുടെ അഭിപ്രായങ്ങളായ മനോബോധത്തിൻറെയും വന്മനയുടെയും സംഗതികളിൽ എല്ലാ മനുഷ്യർക്കും സ്വാതന്ത്ര്യം വേണ്ടുന്നതാകുന്നു എന്നും രാജ്യദോരം ക്രമമായും സ്ഥിരമായും നടക്കുന്ന എല്ലാ രാജ്യങ്ങളിലും ആ ചട്ടം പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തി സ്ഥാപിക്കണമെന്നും മതസംബന്ധമായും രാജ്യസംബന്ധമായുമുള്ള അധികാരങ്ങൾക്ക കപ്പൊൻ വഹിയാത്തതായ സ്വാതന്ത്ര്യത്തോട്ട കൂടെ എല്ലാ നഗരവാസികളും തങ്ങളുടെ മനോഭാവങ്ങളെ അവ എങ്ങിനത്തവയായിത്തന്നാലും വാക്കുമുഖാന്തിരമോ അച്ചടിയാലൊ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുന്നതിന്ന അധികാരമുണ്ടെന്നും അവർ പറയുന്നു. എന്നാൽ അവർ വിചാരം കൂടാതെ ഇങ്ങനെ പറയുന്നതിനാൽ നാശത്തിലേക്കുള്ള സ്വാതന്ത്ര്യത്തെ പ്രസംഗിക്കയാകുന്നു എന്ന അവർ കാണുന്നില്ല. മനുഷ്യർ തങ്ങൾക തോന്നുന്ന കാര്യങ്ങളെക്കുറിച്ച ബോധിച്ചപ്രകാരം വാഭിക്കുന്നു എന്ന വന്നാൽ സത്യത്തിന്ന വിരോധമായി വാഭിക്കുന്നതിന്നും മനുഷ്യജ്ഞാനത്തിൻറെ അധിക പ്രസംഗത്തിൽ തൃപ്തിയില്ലാതിരിന്നും ഇനിയാത്ത മനുഷ്യരെ കാണുകയില്ല. എന്നാൽ ഇങ്ങിനെയുള്ളവരെയും മനുഷ്യജ്ഞാനത്തിൻറെ ചാഞ്ചല്യത്താൽ പറഞ്ഞു ജയിക്കുന്നു എന്ന മോശമായ ഒരം ഒക്ലേയത്തെയും നാം വിട്ടൊഴിഞ്ഞിരിക്കുണമെന്ന കത്താവിൻറെ ദൃക്താന്തത്താൽ നമുക്ക അറിയാം. മറ്റു ചിലർ പല പ്രാവശ്യവും കൂറം വിധികപ്പെട്ട ഉക്തതയായുള്ള തെറ്റുകളെ പിടിച്ചും കൊണ്ട ദൈവത്താൽ തന്നെ നല്ലപ്പെട്ടതായ ഒരം പള്ളിയുടെയും അപ്പോസ്തോലസ്ഥാനത്തിൻറെയും അധികാരത്തെ രാജ്യാധികാരത്തിന്ന കീഴ്പ്പെടുത്തണമെന്നും രാജ്യകാര്യങ്ങളിൽ പള്ളിക്കും പാപ്പായിക്കും അധികാരമില്ലെന്നും തീരെ യേവും ലജ്ജയും കൂടാതെ പറയുന്നു. ഒരം മതവിരോധികൾ തങ്ങളുടെ മനോഭാവങ്ങളെ ഒട്ടും നാണമില്ലാതെ പരസ്യമായി തെളിച്ച പറയുന്നു. ഇവരിൽനിന്ന അനവധി തെറ്റുകളും പ്രതികൂല അഭിപ്രായങ്ങളും സഭയിൽ ഉണ്ടായിട്ടുണ്ട. പള്ളികാര്യമായ അധിപത്യം രാജ്യാധികാരത്തിന്ന മേലായുള്ളതല്ലെന്നും രാജ്യാധികാരത്തിൻറെ അവകാശ മുറകൾക ഊനവും കൂറവും വരുത്തിയില്ലാതെ പള്ളിയുടെയും പാപ്പായുടെയും അധികാരം നടപ്പാക്കുന്നതിന്ന പാടില്ലാത്തതാകകൊണ്ട പള്ളിയും പാപ്പായും രാജ്യകാര്യങ്ങളിൽ അധികാരം നടത്തേണ്ടുന്നതല്ല എന്നും അവർ പറയുന്നു. സൌഖ്യോപദേശത്തെ നിന്ദിക്കുന്നവരായ ഇവരുടെ അക്കനിന്ദയും എത്രമാത്രമെന്ന നമുക പറയാതിരിപ്പാൻ പാടില്ല. പള്ളിയുടെയും അതിൻറെ സ്ഥാനമാനങ്ങളുടെയും നടപടിയുടെയും സൌഖ്യസ്ഥിതി തന്നെ പ്രധാനമായിട്ട പാപ്പായിക്കുള്ള താല്പര്യം എന്ന അടിയപ്പെട്ടിരിക്കുമ്പോൾ പാപ്പായുടെ വിധികളിലും കല്പനകളിലും വിശ്വാസത്തിൻറെയും ആചാരമര്യാദകളുടെയും ഉപദേശങ്ങളെക്കുറിച്ച ഒന്നും തന്നെ പറയുന്നില്ല എങ്കിൽ ഒരുവേള ആ കല്പനയെ മറുക്കുന്നത പാപമായി തീരുമെന്ന കരുതിയോ പള്ളിക്ക പുറത്ത തിരിച്ചുകളയുമെന്ന വെച്ചൊ ജനങ്ങൾ ആ കല്പനയെ സമ്മതിക്കയും അനുസരിക്കയും ചെയ്യേണ്ടുന്നതല്ല എന്നും അവർ പറയുന്നു."

ജ്യോതിശ്ശാസ്ത്രം.

ജ്യോതിശ്ശാസ്ത്രത്തിൽ വളരെ കാര്യങ്ങൾ അറിവാൻ ആഗ്രഹമുണ്ടാകയാൽ അവയെ വിദ്യാസംഗ്രഹത്തിൽ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയാൽ അതിൻറെ നായകൻമാർക്കുണ്ടാകുമോ വായനകാരിൽനിന്നെങ്കിലും തൃപ്തികരമായ ഉത്തരം ലഭിക്കുമെന്ന വിചാരിച്ച ചോദിക്കുന്നു.

൧. ലാപ്ലാസ്സ ശ്രീൽലഭ്യനേവാസെംബ്ലൊ ഇങ്ങനെയുള്ള ടിക്കകാർ എല്ലാ: ജ്യോഴം ധ്രുവനെ ഒരു സ്ഥലത്തു തന്നേയൊ ചിലപ്പോൾ സ്ഥലം മാറിയൊ കാണുന്നുള്ൂ?

൨. അവർ ധ്രുവനെ ഏതു ഉയരത്തിൽ കാണും?

൩. ധ്രുവൻ ഭൂമിയിൽനിന്നു എത്ര അകലത്തിൽ നില്ക്കുന്നു?

൪. 12൹ പ്രൊഞ്ഞ ടിക്കകാർ ധ്രുവൻറെ ചുറ്റുമുള്ള നക്ഷത്രങ്ങൾക്ക ഉദയ്യ

നൂനമുള്ള പ്രകാരമോ അതോ അവിടെ തന്നെ വളരുന്നില്ല എന്നുള്ള പ്രകാരമോ കാണുന്നതു? അവ ഏതുസമയം കൊണ്ടു പ്രുവനെ ഒന്നു പറയും?

8. അവക്കു സൂര്യചന്ദ്രാദികളുടെ വലിപ്പവും ഗമനവും ഏതുപ്രകാരത്തിൽ കാണും? അവക്കു രൂപകൽപ്പന ഏതു രണ്ടിക്കുറ്റങ്ങളായിരിക്കും?

നമ്മുടെ വായനക്കാരിൽ ഒരുത്തൻ ചോദിച്ചിരിക്കുന്ന ഒരു ചോദ്യങ്ങൾക്കു ശരിയായ ഉത്തരങ്ങൾ ഇനിയൊരു ലക്കത്തിൽ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുന്നതിനു ഞങ്ങൾ നിശ്ചയിച്ചിരിക്കുന്നു.

ചതുരംഗം.

വിദ്യാസംഗ്രഹത്തിന്റെ മൂന്നാം ലക്കത്തിൽ ഇട്ടിരുന്ന ചതുരംഗ ചോദ്യങ്ങൾക്കു മതാനും ആളുകൾ ശരിയായ ഉത്തരം പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. തൃശ്ശിവപേരൂർ കുന്നത്തുകര ദാനിയേൽ മുനിക്കി അതിലെ മുൻചോദ്യങ്ങൾ രണ്ടിനും തപ്പൂതൽ കൂടാതെ നോക്കി പറഞ്ഞിരിക്കുന്ന ഉത്തരങ്ങളാവിതു.

ഒന്നാം ചോദ്യത്തിനുത്തരം.

വൻകരു			ചെറുകരു	
(ക) ക. ദരു	———	ദഗവു	(ക) ദ. ദഗരു	—ദകനു
(ഖ) ത. മഗരു	———	ദതരു	(ഗ) ഗ. ദകളു	—ദതരു
(ഘ) ഗ. ദഴ	———	മന്നു		അടിയറവു

രണ്ടാമതു

വൻകരു.			ചെറുകരു.	
(ക) ക. ദരു	———	ദഗവു	(ക) ദ. ദഗരു	—ദനു
(ഖ) ത. മഗരു	———	ദരു	(ഖ) ദ. ദനു	——— മവു
(ഘ) ഗ. ദഴ	———	മകരു		അടിയറവു.

രണ്ടാം ചോദ്യത്തിനുത്തരം.

വൻകരു.			ചെറുകരു.	
(ക) ഗ. മതനു	———	മഗളു	(ക) പ. മകളു	—മകരു
(ഖ) ത. മനു	———	മവു	(ഖ) പ. മകന്നു	—മഗളു
(ഘ) ത. മവു	———	മതവു	(ങ) ദ. മതളു	—മകന്നു
(ങ) ക. ദനു	———	മളു		അടിയറവു.

രണ്ടാമതു

വൻകരു.			ചെറുകരു.	
(ക) ഗ. മതനു	———	മഗളു	(ക) പ. മകന്നു	—മഗളു
(ഖ) ത. മനു	———	മതനു	(ഖ) ദ. മതളു	—മകരു
(ഘ) ക. ദനു	———	മഗവു	(ങ) ദ. മകരു	—മഗരു
(ങ) ഗ. മവു	———	ദഗഴ		അടിയറവു.

മേലെഴുതിയ കുനിയേൽ മുനിക്കി ഇട്ടിരിക്കുന്നതായ മൂന്നാമത്തെ ര
ത്തിന്നു തിരുവനന്തപുരത്തു വഴവങ്ങാടി മഠത്തിൽ കേശവൻതമ്പി കൊ
യച്ചിരിക്കുന്ന ഉത്തരമാവിതു.

വൻകരു.		ചെറുകരു.
(൧) ക. മഗര	——— ദ	(൧) ദ. മഗന ——— മ
(൨) ത. മതദ	——— മകദ	(൨) ദ. മകന ——— മ
(൩) ക. മദ	——— മഗന	(൩) ഗ. മന ——— മ
(൪) ഗ. മഥ	——— ദഗന	(൪) ഗ. മഗവ ——— മ
(൫) ഗ. ദഗന	——— മകന	(൫) ദ. മതവ ——— മ
(൬) ക. ദദ	——— മഗനയോ മനയോ	അടിയ

വായനക്കാർക്ക് ഇനി ഞങ്ങൾ ഒരു ചോദ്യം ഇടുന്നു.

മതദൽ.	വൻകരുവിലേ	ഗ
മകനൽ	മേലേടി	ക
മഗരൽ	മേലേടി	മ
മനൽ	മേലേടി	ത
മനൽ	മേലേടി	പ
ദഗരൽ	മേലേടി	ക
ദകദൽ	മേലേടി	പ
ദതഥൽ	മേലേടി	ദ
ദഗദൽ	ചെറുകരുവിലേ	പ
ദനൽ	മേലേടി	ത
ദദൽ	മേലേടി	ദ
ദരൽ	മേലേടി	പ
മനൽ	മേലേടി	ഗ
മഗനൽ	മേലേടി	ക
മഗനൽ	മേലേടി	പ
മഗപൽ	മേലേടി	ത
മകദൽ	മേലേടി	പ
മകപൽ	മേലേടി	ഗ

വൻകരുവുകൊണ്ടു കളി തുടങ്ങി നാലുകളിക്കു ചെറുകരുവിനെ നിറുത്തുക

കുഞ്ഞൻപറമ്പിൽ വക്കീൽ ഈശോന്നു ഒരു ചോദ്യം ഇതിൽ പ്രസി
പ്പെടുത്തണമെന്നു അപേക്ഷയുള്ളതുകയാൽ അതിനെ സ്വീകരിച്ചിരിക്കു

ദഗഥൽ	വൻകരുവിലെ	ദ
ദതഥൽ	മേലേടി	ത
ദതനൽ	മേലേടി	ഗ
ദതരൽ	മേലേടി	ത
ദകരൽ	മേലേടി	ക
ദകനൽ	മേലേടി	പ
ദഗനൽ	മേലേടി	പ
മതഥൽ	ചെറുകരുവിലെ	ത
മകപൽ	മേലേടി	ത
ദകപൽ	മേലേടി	ദ

വൻകരു ദേവനു അടിയാവു വന്നിരിക്കുന്ന ഒരു സ്ഥിതിയിൽ നാലുകളിക്കു
കാരം ചെയ്തു രക്ഷ അല്ലെ കളിക്കു ചെറുകരുവിനെ നിറുത്തുമോ?

THE SLAYER SLAIN

CHAPTER X.

Mariam drew near the minister, for she wanted to ask him about her friends at school. He took the opportunity of saying he was very glad to see she had not suffered from the accident the other evening. He was very sorry, he said, that he had been the cause of placing her life in such danger.

"How?" she said, "How? what had you to do with it?"

"Oh! do you not know that it was *my* boat that pushed yours from the stream, and caused you to fall? I was returning from a distant part of my district, and I was anxious to know if old Poulusa was better; and the rapid flow of the river drove us more suddenly to the side than we were prepared for. It was my young friends here who helped to save your life."

Mariam's eyes filled with tears, as she raised them to thank the strangers; but words of gratitude would not flow, although her heart was full. They saw the effort, and begged she would not think about it.

"You must not think we alone were your preservers," Matthan said. "Old Poulusa the slave first seized you, and drew you out of the current. Providence sent him just at the moment, when your strength was exhausted; and although I was within a few paces of you, I could not have reached you in time to prevent your sinking."

"Poor old Poulusa" Mariam said. "How shall I repay him for this? But it seems strange he should be there, for we had left him a few minutes before in his hut quite sick and helpless."

"That is quite true," said the minister, "but do you not know I shouted loudly enough to be heard at some distance? And old Poulusa's house was very near that part of the river where he was first seen. It is a very painful circumstance" he added, turning towards Koshy Curien, who had been standing silent during the above conversation, "that the poor old man has not been seen, or heard of, since that night."

Koshy Curien said not a word in reply For some days past he had been making every possible search after the missing slave, but in vain; not a word had escaped from him to his family as to the source of his restless anxiety; but it seemed evident that the poor old slave, weakened by cruelty, and sorrow at the loss of the child, had, after rescuing Mariam, sunk, or been carried away by the strength of the flood.

The last words of the slave haunted him wherever he went. He saw them written in large characters on the waters of the deep flowing river. He saw them on the paddy banks, and heard them in the humming sound of the water wheel. The very winds seemed to carry the words on their wings, and creep through

the crevices of the door, as he tossed about on his sleepless cot. And the fearful crime of a double murder hung over him like an unsheathed sword, and drove from his breast happiness and peace.

The pastor saw the agony of his mind, as the proud man stood silently before him; and his benevolent heart suggested words of tenderness and hope, but he turned suddenly away and shut himself up in his own room.

Few questions were asked after this; for the whole sad story presented itself vividly before the eyes of Koshy Curien's wife and mother, and poor Mariam stood looking as if she were the culprit, and not her father. The minister and his party took leave, and as Matthan passed near Mariam he whispered a few words in her ear, which caused her to start, but she did not speak, and they all passed on.

CHAPTER XI.

What the mysterious words were, that fell on Mariam's ear, we must leave to the future to develope, for she said not a word to her mother and grandmother; but following the impulse of her feelings, she rushed after her father into the little room; and closed the door after her.

There let us leave the father and child together; one eye was over them; one ear heard the cry for mercy. Let no other eye look within that little sanctuary! But let us follow the boat of the native pastor as it glides quietly down the river.

The boat stopped near two or three broken steps which led up to a small dilapidated house. The small court-yard in front had at sometime been surrounded by a wall; but now it was in several places broken down to the ground, and the fallen stones were partly covered with jungle. Several neglected cocoanut-trees bent low over the yard, and in one corner stood the well, with the surface of the water covered with dead leaves in a state of decomposition, and with large ferns growing out of the crevices, and almost filling up the aperture, whilst heaps of damp dead leaves and filth filled the corners of the little yard, and afforded a fine home for the cobra, as well as a feverish atmosphere for the inhabitants. The thatch on the house was nearly all gone, and thus admitted sufficient light to allow you to see within that miserable little dwelling. The centre room, which was scarcely three yards square, was the only room, but at each end the verandah was walled upon two sides, forming two small compartments, one of which was used as a cook-room, and the other contained the paddy-chest, and on the top of this chest, was stretched the attenuated figure of a little girl; while from the centre room issued the peevish feeble voice of an old woman.

The only other occupant of this miserable dwelling was the son of the old woman, who was also the father of the child. There he lay on a mat near the well, under the blazing sun, with his face to the ground. A loud snoring told the pastor unmistakably

that opium was doing its work. A small chatty of unwashed rice, which was close to him, suggested to the pastor's mind that he had taken his dose before he had finished preparing the morning meal, and it had overpowered him too soon.

He knew how useless it would be to try to awake him; so calling up his own boatman, he told him to get a fire and boil the rice quickly. The man readily obeyed the summons, and whilst the rice was boiling, he knocked down a cocoanut, and with two or three chillies, and salt, which he carried in his cloth he made a little chetney. "Pure religion and undefiled before God is this, to visit the fatherless and widows in their affliction." It was this principle deeply engraven on the pastor's heart which led him to sit so patiently on the broken stones of the well, while the food was preparing, viewing with pain and sorrow the wreck of the fine athletic young man, who had once been one of his most promising converts. It was this principle which led him to raise gently the head of that sick child, and, with a father's tenderness, to give her the food she so greatly needed. It was this principle which led him to cover the shivering feverish limbs with his own comfortable cumbly, which he had brought out of the boat for that purpose. It was this principle which led him to speak sweet words of comfort to the two sufferers; and midway, that both might hear well, to send low in prayer, and plead earnestly to that Jesus, who died for them, to have mercy and pity and help them.

The child had grown rapidly worse since his last visit, and her little expressive face could only look and gently smile on him, as he promised to come again, and bring food and medicine to do her good. Her voice was too feeble to articulate sounds, or she would have expressed her deep and heartfelt gratitude for such kindness.

The pastor's next visit was to a Nair's house; three or four stout men were sitting round the gate leading into the compound, discussing the price of paddy, and the cleverest mode of evading the taxes. They stood up as the pastor stepped out of his boat, and evidently tried to prevent his looking within the compound.

He however had no wish to gratify his curiosity: and knowing their custom, he seated himself under the archway, and beckoned them towards him. They drew near, and at once attempted to draw him into a gossip, by alluding to a Nair who lived at a little distance having just sent a boat-load of paddy down the river as an offering to St. George, because he had had a disease amongst his buffaloes, and they were all dead. They had a tale also of a rich Syrian, who had killed three of his slaves, and who was now in prison, and unless he bribed the Sircar well, would be put in chains to work on the roads.

At length the pastor stopped the current of words as they flowed glibly from the chief speaker. "Yes," he said, "I met the boat and the Nair. There was one bag of paddy, and he told me he had a cow very sick, and he was going to give the paddy for some medicine which a Chogan possessed, and which was considered good for that disease. I also know the rich Syrian

Koshy Curien; he killed, by accident, the child of one of his slaves, but he is not in prison, neither do I think he will work in chains on the roads." They did not seem at all disconcerted as their lying propensities were thus exposed, but seating themselves they remained silent until the pastor again opened the conversation.

"And now," he said, "I must tell you what I have come for; you promised when I was here last, you would hear me read if I would come again: I come to claim the fulfilment of yonr promises."

"That is good" they all said, "we will hear what you read."

"The pastor motioned to one of his young readers, and he commenced reading distinctly a tract; and whilst the reading was going on, two or three women, attracted by the sound peeped behind the door; so the pastor placed in the holes of the wall some tracts on single sheets. They saw him do this, and before he had reached the boat, they rushed to the place to secure them. As the pastor stepped into his boat, he turned and said pleasantly to the men. "When you describe me to your next visitor, do not say my coat is scarlet, for it is simply white cotton, or that I came in a large boat rowed by fourteen men. Look," he said, "this is only an odiwallam, moved by two men." They laughed at his good-natured reproof and called out "Yes, yes, we will remember.

The pastor soon reached his own house, and, as it was considerably past noon, he hastened to partake of his midday meal. Two smiling faces greeted his return, and while he took his youngest child from the stout, comely mother, she bustled about to get him what he required. He had not succeeded, as Koshy Curien had done, in getting his wife and family to sit down with him at his meals. He had often made a good-natured attempt, but failed in firmness in carrying out his wishes. And his wife, from long cherished early habits, resisted, not in words, but from an unusual accumulation of work, whioh generally took place at the moment when thay wanted to sit down. Either the buttermilk was forgotten, or the poperdams were not fried, or the savoury morsels of fish were not forth-coming, or the baby cried, or some other misfortune occurred at the moment, which rendered it necessary for the bustling mother, with a Martha-like spirit, to escape to the cook-room.

One thing however he had succeeded in, he had been the means of leading her to find pleasure and amusement in her own house. During their early married life, he had been tried by a perverse gossiping habit, which he observed in her. She could not read for amusement, and consequently much idle time was at her disposal, which she occupied in studying the affairs of her neighbours. She knew exactly the quantity of rice to be boiled at their neighbour's wedding; the number of curries to be prepared, the amount of dowry to be given to the bride; the ornaments she would wear, and how much they would pay for the loan of them; the number of yams laid up in another man's Godown;

the amount of chuckrams such a man had put away in a bottle in a hole beneath the paddy chest. In all these matters of history she was very skilful; but when her husband asked her the price of their own paddy, she did not know. It was not till after they had knelt together over the little corpse of their first-born, that the young mother began to realize her true position as a christian parent.

Her first effort at improvement was to dismiss from her house and society the young scandal-loving women, who were in the habit of coming to chew their betel and talk the news, whilst their homes and husbands were neglected.

Then they mocked her, and said, she was becoming proud, although her husband was only a schoolmaster with five rupees a month. "Look how proud she is, she forgets her grandfather carried a knife!"

This last sentence was bitter to her heart, for it would seem to imply there was something degrading belonging to her forefathers. But this feeling was only momentary. The work of improvement had begun at the right place in the heart, and it was fostered by daily and earnest prayer.

Her progress in learning was rapid, and her husband, who was her teacher, delighted to observe how quickly she mastered the most difficult sentences. He often used to say, those were the happiest days in his life, when he used to come home from his work, find his meal nicely prepared, the brass-vessels bright and shining, the lamps ready trimmed, the compound neatly swept, and his wife with a clean cloth and jacket sitting happily at home nursing their little baby, with a book in her lap diligently preparing her lesson for evening.

"If she had not, by the grace of God, become a changed character at that time," he used to say, "I believe I should soon have become a frequenter of the toddy shops. I should most likely have become a drunkard, a liar, and most probably, a thief; and instead of being what I am now, I might have died a wretch, without hope, without a Saviour, and working in chains. And now," he would say, "look at the difference: the energy of her character, now that it is turned in a right channel, is just what I needed to develope mine. We read and talked together; she inspired me with a love for my work, and I began to feel, by improving myself, I was more capable of drawing out the minds of my boys. They began to like me, and kind substantial presents poured in upon us. Then came promotion and an increase of pay, and I believe I should have become proud and careless, and often found excuses for remaining at home, but the earnestness and fervour of her piety roused me from the dangerous apathy. 'How can we go to sleep in our work,' she used to say, 'with so many perishing around us without a Saviour?' Then came another promotion, and in this too, she was my help-meet. My higher position gave me a standing amongst rich, worldly people, and to gain my favour and good will, I was frequently invited to their feasts. Then came the preparation for the sacred ministry, and the necessary discipline of some great sorrow to

break the metallic chains that still twined themselves round my inner self. The increase of pay, and the prospect of a comfortable position, with a life of ease and some luxuries, were thoughts which would intrude themselves into my inner man; and although I maintained a strictly consistent walk, with a good show of self-denying energy, still these secret thoughts were sweet to me, and instead of crushing them in the bud I was allowing them to blossom and bear fruit, until they become like Achan's wedge of gold, and there was no peace until they were discovered and burnt to powder in the refining pot of God's just anger. How could such a heart be the temple of the Holy Spirit? How could he take up his abode in a heart choked up with worldly thoughts? How could he allow the Bishop to lay hands on one who was not truly called of the Spirit to give himself to the sacred Ministry? No, all must be crushed and brought low, the heart must be emptied of its sweet, cherished, worldly visions, and the child of God must determine to "know nothing save Jesus Christ and him crucified." And this must be done in his way too, not by a pleasant, genial warmth, but by a fierce burning flame, such as is required to separate the precious gold from the dross. The angel of death hovered for a while over our little home, and then gently entered, and plucked one of our sweetest flowers from the stem, then bore it tenderly to the garden of the Lord above, and planted it near the river of the Water of Life. Then we laid the little cold body in a grave, and I read with a breaking heart the burial service. 'Man that is born of a woman hath but a short time to live and is full of misery.' That night the same destroying Angel descended again, and the mother of my children was smitten with fever. For ten days death stood, as it were, at the door; but he did not enter. 'Take riches, take ease, take luxury, take position, yea, take every thing I have away,' I pleaded, 'but spare me this treasure, and we will give ourselves anew to Thee, body, soul and spirit.' That prayer was heard. God has given us neither poverty, nor riches, but food convenient for us. But more than that he has given us himself. "Lo I am with you always, even unto the end of the world!"

(TO BE CONTINUED.)